

LOPEDRIS

84

juny 2021

www.lopedris.cat

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Lourdes Brunet Vallvé
Montse Ferré Mestre
Josep M. Garcia Abelló (Pitxi)
Josep Huguet Mendizàbal
Hilari Juanpere Aixalà
Jordi Mariné Juanpere
Pep Mestre Anguera
Magda Montlleó Llauredó
Núria Pujals Cabré
Roser Queralts Mestre
Mei Salvat Salvat
Dolors Sentís Sahun
Teresa Serra Ferré
Salvador Bota Mestre

Correcció

Carme Maigí Canalda
Francesc Mariné Tost
Jordi Serra Ferré

Dibuix portada:

Miquel Grifoll Vaquero

www.lopedris.cat

Imprimeix **SUBLINK**
IMPRENTA ONLINE
www.sublinkimprenta.online

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 3,00 €

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no comparteix, necessàriament, totes les opinions que els col·laboradors manifesten en els seus articles.

Annex amb la revista aquest número:

LÀMINA
FOTOTECA
LO PEDRÍS
Núm. 62

EDITORIAL

■ *La Redacció*

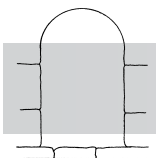
El nostre poble sempre s'ha caracteritzat per les inquietuds dels seus vilatans.

Fa un parell d'anys es va formar el Fridays For Future Vilaplana, un grup ecologista que vetlla pel medi ambient, sota l'empareda del moviment iniciat per les protestes de la jove sueca, Greta Thunberg. Fridays For Future (divendres pel futur) fa accions per conscienciar la població sobre els problemes de contaminació que pateix el Planeta, que cada vegada són més greus i irreparables.

L'any passat es va organitzar Mussagats, una associació animalista en defensa dels gats ferals, per tal de garantir-los una bona vida, alimentant-los, tenint cura de la seva salut i esterilitzant-los. D'aquesta manera pretenen evitar el maltractament animal i el perill de la superpoblació.

I recentment, ens consta que s'està gestant un grup de gent interessada a fer valdre el Patrimoni Local, com a element d'identitat.

Des de *Lo Pedrís* volem manifestar el nostre agraïment als vilatans que, altruïstament, destinen el seu temps a col·laborar en la millora del poble.

SUMARI

EDITORIAL	2
ENTREVISTA A Lezhi Ferré, Irina Mestre i Mireia Ferré	3-5
QÜESTIONARI: La Covid-19	6 - 7
CARTES A LO PEDRÍS: Maria Teresa Miller	8
RUTES PER CAMINAR: Missamaroi	9
VA DE CINE / DE CINEMA	10 - 11
FEM MEMÒRIA / Regidoria d'Igualtat:	
8 de març: Dia de la dona, també a Vilaplana	12 - 14
TEATRE / OPINIÓ	15 - 17
AJUNTAMENT / Notícies.....	18 - 20
OBITUARI / Escola	21
Escola Cingle Roig	22 - 24
ECOLOGIA: Mercès de tenir cura d'una petita part del Planeta ...	25
NATURA: Localitzada a Alforja una espècie vegetal molt rara	26 - 27
RECERCA LINGÜÍSTICA / ACTIVITATS	28
ECOLOGIA: Vilaplana és un cendrer!	29
EMPRENEDORS: El Forn de Mont-ral	30 - 31
MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA	32 - 33
NOTÍCIES / AJUNTAMENT	34 - 35
LA FRESCA: Carnaval	36 - 38
OPINIÓ / LLEURE	39
LO PEDRÍS PER VILAPLANA / PULSÒMETRE	40
CUINA TRADICIONAL / LA CUINA DE CASA / PASSATEMPS	41 - 43

Entrevistem a **Blanca Oliach Alasa**

■ *Magda Montlleó
Llauradó,*

Vaig conèixer a la Blanca després de les últimes eleccions municipals, quan vaig entrar de regidora a l'Ajuntament. Aquests dos anys hem compartit Plens, reunions...

Ara que per motius de treball ha canviat d'Ajuntament i ja no la tenim al poble, hem pensat que era un bon moment per apropar-nos a ella, per saber com ha viscut aquests anys a Vilaplana, com s'hi ha sentit i com ha estat la seva relació amb el poble.

He contactat amb ella per telèfon i hem fet l'entrevista a través del correu electrònic, intercanviant-nos missatges de veu i de whatsapp.

Havies treballat de Secretària en altres Ajuntaments, abans de venir a Vilaplana? Quants anys has estat al nostre poble?

Vilaplana ha estat la meua primera experiència com a secretària i interventora en un Ajuntament. Hi he estat 4 anys i mig, que m'han passat volant!

Aquesta ha estat la meua primera vegada que he treballat per a l'administració pública. Abans d'arribar a Vilaplana treballava en un despatx d'advocats a Tarragona, la meua ciutat,

i estava especialitzada en dret laboral, bàsicament, així que el canvi va ser molt gran.

Com és que vas venir a Vilaplana? Hi tenies algun vincle?

Arribar a Vilaplana va ser fruit d'unes quantes casualitats. Tenia ganes d'un canvi i em vaig presentar a les oposicions a l'Ajuntament per a veure com eren aquest tipus de proves, però amb poques esperances que m'anés bé, ja que vaig tenir poc temps per a preparar-me.

La meua mare va ser qui em va animar a portar els papers, jo sola crec que no ho hauria fet... Recordo que el dia que venia a fer l'examen, abans de sortir de casa em va preguntar si estava nerviosa i li vaig respondre que no, ja que no creia que tingués opcions. Quan em van dir que havia aprovat la primera prova i que tenia la millor nota vaig escriure dient-li "ara sí que estic nerviosa!".

Fer el canvi no va ser una decisió fàcil. Per a mi era un repte, ja que era un canvi molt notable i la feina de se-

cretari d'un Ajuntament implica molta responsabilitat. He de reconèixer que el fet que la plaça fos a Vilaplana i no en un altre poble em va ajudar a prendre la decisió. Sempre he estat una enamorada de l'entorn de les muntanyes de Prades i m'agrada molt venir a fer esport per aquestes terres. A més a més, vaig créixer, passant els estius sencers a Farena, on els meus pares hi tenen una casa. Aquest entorn m'és proper i estimat.

Coneixia Vilaplana de les excursions que hi venia a fer i em tenia enamorada, encara avui. Aquest és un lloc molt especial. Sense cap mena de dubte, aquest entorn és envejable. Treballar a Vilaplana m'ha permès escapar-me algunes tardes i viure les muntanyes que l'envolten. Campanilles, Garrigots, les Tosques, els Motllats... hi ha mil caminets i opcions per a gaudir de la natura, que fa que aquest lloc sigui únic.

Quins estudis cal fer per poder obtenir una plaça de Secretària o Secretari en un Ajuntament? Aquests estudis et permeten accedir a altres ocupacions? Si és que sí, a quines?

Cal tenir coneixements jurídics per accedir a una plaça de secretaria. Jo vaig estudiar dret a Barcelona. Confesso que per a mi no era vocacional. En el seu dia anava una mica perduda i dret em va semblar una bona opció, ja que aquesta és una carrera que té moltes sortides. Pots exercir d'advocat, fer oposicions de molts tipus a l'administració, treballar en empreses...

A mi el que més em va agradar d'estudiar dret és la visió global que t'ofereix de la vida política i de com funciona el món. T'ajuda a entendre el funcionament del país i esdeveniments del dia a dia. Amb el tema del procés, per exemple, ara tots i totes hem vist un judici, però un jurista entén molt més el que hi succeeix en un procediment així, pots llegir més enllà.

Potser sembla una tonteria, però recordo quan vaig començar a estudiar dret, que mirava les notícies i pensava "Caram! Això que ens estan dient és el que m'han explicat a dret constitucional". Aquesta carrera t'enriqueix molt.

La feina de Secretària en un poble petit, és molt diferent de la que fan els Secretaris en una ciutat?

I tant! En els pobles petits com Vi-

laplana, per exemple, la figura del secretari també fa d'interventor i de tesorero. En els ajuntaments grans, en canvi, hi ha tres persones fent aquestes funcions i que tenen un engranatge darrere de molts tècnics i administratius que filtren les tasques que acaba fent el secretari.

Els Secretaris són els responsables finals de qualsevol tràmit que es tracta en els Ajuntaments. La diferència és que als ajuntaments de municipis petits, el secretari n'assumeix tota la tramitació des del primer moment. En un Ajuntament més gran, aquesta tramitació es dilueix molt més i en molts procediments el que acaba fent el secretari és una comprovació final de l'expedient, on es mira que tot s'hagi fet correctament, però sense haver viscut el dia a dia d'aquest.

El fet que en els Ajuntaments petits el secretari sigui a la vegada, interventor i tesorero també en dificulta molt el dia a dia. Jo que vinc del món del dret per exemple, és el que més m'ha costat a Vilaplana, ja que hi ha moltes coses que he hagut d'aprendre gairebé de zero.

També cal dir que darrerament ha canviat moltíssim la legislació i les exigències per als ens locals s'han multiplicat. Això fa que la burocràcia ofegui la gestió diària dels ajuntaments petits que

no disposen de personal per a poder fer les gestions del dia a dia. Això és un problema. No es pot exigir el mateix a un municipi com Vilaplana a un altre com Riudoms o Reus.

La teva tasca actual, s'assembla a la que feies a l'Ajuntament de Vilaplana?

La feina que faig ara és d'assessorament jurídic en un departament de l'Ajuntament de Reus. Fa poc que he fet el canvi, però la feina és molt diferent. T'especialitzes molt més en certs temes i això, com tot, té els seus avantatges i els seus inconvenients. La feina acaba sent més monòtona, però a la vegada acaba resultant més fàcil i àgil fer-la.

Què ens pots dir del teu pas per l'Ajuntament de Vilaplana?

Me n'enduc un molt bon record d'aquests anys a Vilaplana. Tant dels companys i companyes com del poble en general.

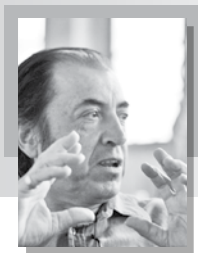
Prendre la decisió de deixar el poble em va costar, però les meves circumstàncies actuals em van ajudar a decantar la balança, ja que estic vivint a Reus i esperant el meu primer fill. Treballar al costat de casa no té preu.

Tot i això, he de dir que no se'm feia gens pesat el trajecte diari. Cada matí, anant amb el cotxe a Vilaplana veia aquelles muntanyes i pensava que era molt afortunada de viure el meu dia a dia en aquell entorn. Ho trobaré molt a faltar això, aquella pau...

Durant aquest temps a l'Ajuntament he après moltíssim. Per mi ha estat un repte que espero haver superat amb èxit.

De totes maneres, no em perdreu de vista. Vilaplana sempre tindrà un raconet especial al meu cor i espero seguir passant estones gaudint d'aquestes muntanyes.

FANTASMES A LA MUSSARA

■ *Salvador Juanpere*

He de témer d'entrada que, malauradament, aquest article no servirà per a res ni farà cap efecte. De ben segur el llegiran amb aprovació aquells amb qui ja compartim un antic respecte i una llarga estima pel poble enrunat de La Mussara i els seus entorns feréstecs i boscosos. Aquelles persones, en canvi, que han descobert el lloc a través de la intoxicació mediàtica de recents programes de ràdio, televisió, pel·lícula o articles que el presenten com un lloc misteriós, fantasmagòric, sinistre o, fins i tot, satànic, en cas de llegir-lo, ni en faran cas ni variaran ni un gram la seva inclinació morbosa cap aquest lloc pacífic i isolat. Una autèntica llàstima que entristeix aquells que hem vist La Mussara com una baula de la nostra genealogia familiar o com l'objectiu salutífer de l'excursionisme tan arrelat a les nostres contrades.

El "professor" d'Arbó (professor de què, i d'on?)... ha contribuït a crear la funesta llegenda de la pedra/porta dimensional de la Mussara, aquella *camama* per on, segons ell, va desaparèixer misteriosament un boletaire fa anys (més de setze mil persones van desaparèixer l'any passat a Espanya). O el periodista Iker Jiménez, l'altre fabulador de la suposada "pedra hexagonal", una mena de forat paranormal des d'on s'accedeix a una realitat paral·lela. I aquesta mitificació esotèrica, que tanta gent està disposada a empassar-se, possiblement per disfuncions d'una conducta racional, crítica o de simple sentit comú, ha fet recentment de La Mussara un lloc de pelegrinatge de gent "freaky" a la recerca d'experiències sensorials, ultraterrenals, de misses negres o ritus satànics, o a l'espera d'avistaments d'ovnis o d'abduccions sobrenaturals.

Quina pena ens fa La Mussara amb aquesta fama sobrevinguda! No n'hi havia prou amb les adversitats climàtiques i geogràfiques que van proporcionar una vida tan dura als seus heroics habitants, ni tampoc amb el veïnatge del camp-

*Dibuix de la Col·lecció d'Art
del Centre de Lectura de Reus.*

ment militar de *Los Castillejos* que va contribuir de forma castrense al seu enrunament, ni tampoc amb l'aparició del frustrat "millonari" de Reus que els anys 50 i 60 anava comprant totes les cases dels qui se n'anaven per a ressuscitar-la en forma de segones residències, ni tampoc n'hi va haver prou amb la burla d'aquell projecte fallit d'Hotel Ressor que els anys 90 havia de ressuscitar-la com una Au Fènix luxosa i equipada d'heliport, ni tampoc tots els intents més o menys voluntariosos de les diferents administracions per a conservar-ne, ni que fos l'església de Sant Salvador. Com si no n'hi hagués prou amb tota aquesta rastellera històrica d'adversitats, ara a la Mussara li cau aquesta boira nefasta i opaca de poble satànic, fantasmagòric, reducte de ciències ocultes, coordinada de misteris escabrosos.

Aquells que ens hi sentim lligats genealògicament recordem sovint els relats de pares i avis sobre les seves festes majors, les batudes de blat, les col·lites, les vicissituds socials i polítiques, els seus oficis, cafès, balls, l'escola... Ells ens van transmetre la imatge d'un poble ple de vida que en unes condicions climàtiques i geològiques adverses treia pa de les pedres. Però mai dels mai els vam sentir dir res que fos considerat com a fets paranormals, misteriosos, ocults...

Caldria fer pedagogia, o difusió, de certa bibliografia d'estudiosos de ri-

gor, cultes i gens afectats de populismes i d'espectacle gratuït que van extreure directament del seu poble i el seu terreny les vicissituds socials, econòmiques, històriques, culturals i populars: Albert Manent, Ramon Amigó o l'oriünd Anton Agustench en són exemples preclars, i en cap dels seus estudis s'ensuma tampoc la més mínima citació a cap fenomen esotèric o paranormal viscut, o pressentit, per cap mussaranenc. (Només Ramon Amigó a "La Mussara, un vell afecte", recull la contalla de l'"Argelaga encesa", un innocent relat protagonitzat per una pastoreta que fou atacada per un llop i defensada per, se suposa, el mateix Nostre Senyor...)

L'Ajuntament de Vilaplana, i el poble sencer, s'han mostrat recentment "indignats per un nou programa de televisió" que redunda en aquesta cara tenebrosa de La Mussara. I fa molt bé l'Ajuntament, i ho farà, en protegir la seva imatge i denegar certs permisos de filmacions i concentracions que pretenen insistir en el tema. I també faria bé de remoure aquell vell anhel de molta gent que, anys enrere, ja vam reclamar d'anar més enllà de la declaració d'Espai Natural Protegit de la Serra de La Mussara cap a Parc Natural. Aquesta certificació garantiria una millor protecció del territori i del seu abús i de retruc, de certs arribistes amb recaragolades fabulacions.

Animem, com si es tractés d'un contrapès de cultura de la realitat, la celebració anyal de l'Aplec de La Mussara i el MussArt, dos esdeveniments que vénen a ser com l'antídot esforçat, discret i lluminós cap a aquesta foscúria que personatges fantasmals com d'Arbó i Jiménez propaguen.

Ja he apuntat a l'inici el meu escepticisme i afegeixo: els puntals fèrrics que sostenen actualment el campanar semblen, cada vegada més, l'esforç quasi rendit d'un món que oblida, esborra i menysprea el pòsit genuí de la realitat per refugiar-se en fantasies i fantasmagories delirants, infantilitzades, sense substància ni consciència crítica.

■ ■ ■

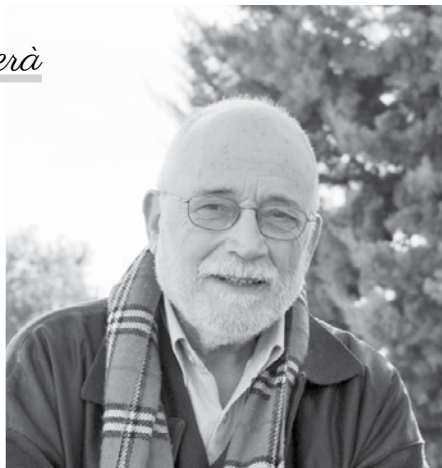
ARCADI OLIVERES I BOADELLA

■ *Montserrat Foraster Adserà*

Quantes vegades hem escoltat Arcadi Oliveres per explicar-nos, omplir-nos de dades, informacions, estadístiques i documentació que justifiquen i donen suport al seu argumentari a fi d'analitzar la situació actual local, nacional, estatal, mundial i arran del qual canviar els grans errors del món, les grans injustícies, la deshumanització, la militarització, les desigualtats i desemmascarar els *lobbys* i poderosos...

Desvetllador de consciències amb saviesa, agudesia i un toc d'humor, que mai hi faltava.

Arcadi Oliveres és un home savi, però si només fos savi no seria pas tan estimat per tothom. La seva generositat ha estat constant en la seva trajectòria, igual que el tracte humà fins i tot tendre, i la seva bondat; no tenir mai un «no»

per a ningú malgrat la distància, malgrat el temps, malgrat els anys.

És aquest Arcadi tan proper el que ara valoro i vindico. L'home tan intel·ligent que sap que la humilitat és la millor riquesa, que l'esperança és una necessitat vital i que la coherència és irrenunciable.

Res a veure amb la saviesa dels ig-

norants que ens envolta massa sovint.

Es poden realitzar canvis radicals sense humanitat, sense generositat? Que cadascú cerqui la resposta.

Ara, l'Arcadi ens dona la seva última lliçó, se'n va acomiadant-se de tothom amb dignitat, amb serenor, fins i tot amb felicitat en rebre les mostres d'estima de tanta gent que l'acompanya.

«Tossudament alçat» diu la cançó; com tu, Arcadi, reivindicant arreu que un món millor és possible.

Agraeixo de tot cor la generositat de la família de l'Arcadi per haver-lo compartit al llarg dels anys amb tantes persones.

Moltes gràcies, Arcadi!

■ ■ ■

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

TABACS

ALIMENTACIÓ

Queviures Vilaplana

667 780 154

OBERT DIUMENGES I FESTIUS (10:30 h-14:00 h)

GEL, PA, CONGELATS, POLLASTRES A L'AST, BEGUDES FRESQUES

■ *Josep Bofarull Veciana*

EUTANÀSIA, BEN MORIR

El passat 18 de març s'ha aprovat la llei espanyola de la regulació de l'eutanàsia. Un tràmit que ha estat massa ràpid, una llei no demandada per la societat, obviament el debat parlamentari i social. Assenyalo algunes de les seves llacunes del text: no parla de les cures pal·liatives, tot el tràmit està excessivament sotmès a la subjectivitat i no queda clar quin és el metge responsable. De totes maneres la meua reflexió personal no anirà per aquí, ja que els meus coneixements legals, com és obvi, són insuficients.

La paraula "eutanàsia" s'entén diversament. El seu significat etimològic vol dir "bona mort", una mort digna i humana. No ens hem donat la vida nosaltres mateixos. Ens l'han regalada. No en podem disposar com ens sembli, perquè no és nostra; només en tenim cura durant uns anys, molts o pocs, que tampoc decidim. La tendència subjectivista que domina, cada vegada més, en la nostra societat occidental ens porta a pensar que podem disposar de la vida com ens plagui, com si fos un dret absolut. Viure com ens roti i morir quan ens abelleixi. Jo crec que estem fets per a viure feliços i fent feliços els altres per l'estimació que rebem i donem, amb una vida que tindrà una durada que desconeixem, que, però, desitgem que el seu final sigui pacífic, humà i digne. La persona té una dignitat que no perd mai, tampoc en situacions terminals, quan la mort sembla imminent. També en aquesta darrera etapa s'ha de respectar la dignitat del malalt o de l'ancià. Cap llei pot permetre que no es respecti la seva dignitat: aquesta és inviolable.

Penso que una mort natural i digna demana unes condicions. Són les que detallo.

Morir sense patir. Avui dia, gràcies

a la ciència mèdica, hi ha moltes i diverses cures pal·liatives, potents fàrmacs, que eviten el sofriment. Aquest aspecte està assegurat. És el que preocupa a tothom. Moltes persones entenen per eutanàsia morir sense patir. No és més humana, ni més cristiana una mort si es pateix. El que redimeix la nostra vida no és el patiment sinó l'amor.

Morir podent-nos acomiadar de les persones estimades, sentint la seva presència i les seves paraules tendres, sentint el seu contacte físic i les seves abraçades amoroses. Les persones de la família i dels amics, que ens han acompanyat durant la vida, ens han de poder dir adéu i el que marxa també a elles. Que inhumana i dura és la mort en la soledat i l'aïllament!

Cal morir al moment adequat, quan el nostre cos està rendit i ja no pot més; quan el procés darrer porta a la fi; quan els òrgans vitals, que ens han donat forces durant la vida, ja es desconnecten. Els sanitaris, metges i infermers, coneixen aquesta darrera etapa i prestaran els seus coneixements i experiència perquè sigui suau.

Cal morir serenament. Això vol dir que alguns molt íntims ens ajudin a mirar la vida passada destacant el que ha estat, com hem anat responent a la pròpia vocació, que hem anat fent

el que calia, amb errades potser però també amb fidelitat i generositat. És reconfortant fer memòria del que s'ha intentat de donar d'un mateix.

Durant la darrera etapa de la vida, sobretot quan se sent pròxima la mort (no amagada ni dissimulada ni enganyada) és molt pacificador que t'ajudin a curar les ferides que potser encara estan obertes, que t'ajudin a demanar perdó per les ofenses rebudes i causades i a morir reconciliat amb un mateix i amb els altres.

I encara, és molt gratificant que abans de partir, algú t'expressi reconeixement i gratitud per tot el que hom ha fet per la família, per les persones estimades, per les entitats i serveis on s'ha participat, per la societat, pel país. Que hom senti unes paraules d'agraïment sincer que expressin el valor i l'autèntica utilitat de la vida que fineix.

La fe cristiana en Déu Pare Bo i en Jesucrist Salvador són el gran confort en aquesta situació terminal i en el traspàs cap a la vida eterna. Ens ho assegura l'esperança certa en el compliment de les promeses que hem acollit en l'Evangeli del Senyor, escoltat i cregut. La seva misericòrdia i el seu perdó són el gran consol que anticipa el goig definitiu que ens espera.

■ ■ ■

Prèvia: Presentació del Projecte Falciots a Vilaplana, per l'Àlex Masdéu

■ *Ken Anderson*

Traducció: **Montse Argerich**

Com molts de vosaltres haureu pogut observar, des de fa un parell de mesos hi ha instal·lades un seguit de caixes niu de color taronjós en diversos llocs del poble: dues de dobles a Ca la bonica, a la façana que dona a la plaça de la Riba; dues de quàdruples, més dues de dobles i dues d'individuals, a la paret nord de Cal Ponceu, que es veuen molt bé des dels darreres; cinc d'individuals, a la paret de la terrassa de Cal Cinto; i dues més a la paret de la plaça de la Riba (les veureu si aguaiteu per damunt la barana, com si volguéssiu veure el riu).

En total doncs, s'han instal·lat 21 caixes niu per als falciots. Aquesta iniciativa sorgeix ja fa més d'un any, per la inquietud del nostre vilatà, Ken Anderson, envers l'estima i la conservació de la natura i sobretot per aquest increïble ocell. És per això que va decidir tirar endavant el Projecte Falciots a Vilaplana, assumint íntegrament els costos que això suposava, i amb la col·laboració dels membres de *Fridays for Future* Vilaplana es va realitzar la instal·lació d'aquestes caixes niu.

Curiosament, i sense saber-ho prèviament, aquest any 2021 ha resultat que el falciot ha estat declarat com a **Au de l'any** per part de *SEO/Birdlife*. Aquesta declaració anual, que fa més de trenta anys que es fa, vol posar el focus especialment en aquelles espècies d'ocells que requereixen una especial atenció a causa del seu mal estat de conservació o a la fragilitat dels seus hàbitats i a la urgència per protegir-los.

Hem tingut sort aquest any perquè els falciots han arribat més tard del

costum i això ens ha permès tenir-ho tot preparat i instal·lat, ja que anàvem un pèl tard. Ara sols caldrà veure si tindrem èxit i algunes parelles s'instal·laran en els nous i còmodes apartaments que els hem preparat.

Us animem que, de tant en tant, aixequem el cap i observeu aquestes ràpides i fantàstiques aus. Podeu cercar per internet tota la informació sobre els falciots, falcilles a Vilaplana, per po-

der-los anar coneixent millor. Us recomanem una web en anglès força interessant (www.swift-conservation.org), on podreu veure milers de projectes de conservació d'aquesta au arreu del món, i també com el nostre petit projecte a Vilaplana hi té cabuda, a l'apartat de news.

Agraïm a l'Ajuntament per facilitar el projecte, i a la Montserrat, la Mar i la Montsant, i al Xavi i l'Eva per haver-nos permès utilitzar les parets del poble i de casa seva per instal·lar-hi les caixes niu, i animem a tothom qui vulgui afegir-se al Projecte dels falciots.

Vam demanar al Ken que ens escrivís un article sobre el perquè de tot plegat, i gustosament ens l'ha escrit:

L'estil de vida de les colònies pot generar grups de desenes de nius per a parelles de falciot aparellades, generalment parella de per vida. La vida útil és de 10 anys a 20 anys. És l'ocell volador més ràpid, 111 km per hora en vol pla. Migració anual d'Europa, regions àrtiques, parts de Rússia, Índia i la Xina, al Congo africà i més enllà, volant almenys 20.000 km cada any. Nidifica d'abril a juliol, amb dos o tres pollets que crien. Volen contínuament fins a dos anys, poques vegades aterren. Totes les seves funcions habituals de la vida, menjar, beure, defecar, dormir i aparellar-se les fan volant. Els joves abandonen el niu abans que els seus pares, per començar les seves migracions de baixada cap al Congo africà. D'alguna manera aquests joves fan aquell llarg i tortuós viatge per instint, sense acompanyants!

DUES PREGUNTES

Per què m'han interessat els falciots negres aquí a Vilaplana?

Per què és tan important l'èxit d'un petit projecte de millora a la comunitat?

Major Swift project gets going in Catalunya

Here are some photos of Ken Anderson and his team of friends in Vilaplana, in the province of Tarragona, Catalunya, Spain. Ken is transforming this town with 20 new impeccable nestboxes made by Len Haworth at his factory in Wales.

You can see here the yellow nest boxes going up around the lovely little hill town, shown in the photo below.

As in so many other places, Swifts are losing their nestplaces in Vilaplana (photo below) as buildings are repaired, modernised, and insulated. The answer for Ken is to fix nest boxes to the outside walls of suitable buildings, and the GRP ones made by Len are going to last for a very long time indeed and should require neither maintenance nor cleaning.

Photos © Ken Anderson

Potser la resposta a les dues preguntes està relacionada amb la meua història personal, plena de natura al llarg de la vida.

Des de la infantesa, he viscut en contacte molt proper amb una gran varietat de bestioles domèstiques i salvatges, tant terrestres com voladores. Vaig néixer en un ranxo de Wyoming, als Estats Units, on criàvem cavalls, vaques, ovelles, porcs, oques, ànecs i gallines; i conreàvem un gran hort que atreïa conills, mosteles, mofetes, linxs vermells, óssos rentadors i cérvols. Totes les bestioles, salvatges i famolenques!

Les muntanyes i els boscos dels voltants del riu Wind proporcionaven refugi per a óssos, cérvols, ants, antílops i pumes. Oques, ànecs, cignes i grues salvatges creuaven la regió dos cops a l'any en les seves migracions. I cada any, a la temporada, el meu pare i els meus germans en caçaven.

Però molt aviat, i amb gran decepció del meu estimat pare, em vaig interessar més per la conservació de la natura que pel seu consum. Totes les aus em fascinaven!

Junts, amb les tres filles de la meua primera família, quan vivíem als turons boscosos de l'est de Sacramento, Califòrnia, vam crear un hospital per a aus salvatges malmeses i malaltes, incloses oques, ànecs, coloms, correcamins, falcons, merles, guatlles, mussols i fins i tot diminuts colibrís. En una ocasió vam rebre un gran voltor mascle, anomenat zopilot capvermell, amb l'ala malmesa. Mentre restablia amb cura un os trencat de l'ala, li posava una fèrula i un embenat ajustat, el vell company em va expressar el seu agraïment amb una esquitxada de vòmit verd i viscos que em va anar directament a la cara. Aquest mecanisme primari de defensa d'aquesta orgullosa espècie d'ocell era una resposta que coneixia, però que no esperava!

Així doncs, a Vilaplana, he trobat un plaer familiar i molt especial amb les nombroses espècies d'ocells salvatges que passen part o tota la seva vida a

Falcó pelegrí, xoriguer, balles-ter, colom roquer, tórtora, puput, estornell comú, garsa, gralla, mallerengues (quatre espècies), oreneta cuablanca, oreneta, cuereta blanca, tallarol de casquet, pit-roig, pardal, per citar-ne només alguns!

Catalunya. Consulteu la nota I a peu de pàgina per veure una llista parcial dels ocells que es veuen habitualment a la nostra regió.

Abans de viure aquí, a Vilaplana, no coneixia la vida de les dues espècies de falciots que nien i que es veuen habitualment a Espanya i a Europa. Com més n'aprenia, més m'entusiasmava amb aquesta increïble criatura. La nota al peu de pàgina 2 és un resum d'alguns fets destacats sobre l'Apus apus, el falciot negre.

Tal com en moltes experiències anteriors, m'entusiasmava la idea de contribuir positivament en benefici de les famílies de falciots de Vilaplana, així com millorar el seu servei, únic, a l'agricultura i a la comunitat, ajudant a controlar la població local d'insectes.

El meu gran interès per aprendre més sobre la vida d'aquests ocells em va dur a contactar amb molts "amics dels falciots" d'arreu d'Espanya, Anglaterra, Irlanda i tota Europa. Finalment em vaig adonar que l'amor pels falciots s'estén fins a l'Àrtic, a la Rússia profunda, a l'Índia i fins i tot a la Xina.

Heus aquí un exemple únic de la intensitat de l'amor i de l'admiració pels falciots a l'Azerbaidjan, on s'ha establert una nova colònia molt gran, de 500 nius de falciots, en un mur de quatre pisos de la ciutat de Bakú. Aquests nius s'han disposat a la paret dibuixant un mural preciós de tres falciots gegants. Aquesta nova llar per a parelles de falciots s'ha convertit en una important i beneficiosa atracció turística.

Ara, aquí, en aquest lloc tan especial, anomenat Vilaplana, tenim 25 nius de falciot, amb l'esperança que estiguin ben col·locats a les parets i que convidin als vells i nous pares a criar amb èxit els pollets amb seguretat i en abundància. Creiem que aquest esforç ajudarà en certa mesura a recuperar la població mundial de falciots, que es troba en un crític declivi. L'Apus apus, el meu amic de plomes preferit i estimat en aquest moment de la meua vida!

Estic molt agraït pel suport entusiasta i la dedicació d'un grup de vilaplans que m'ha ajudat per dur a terme aquest projecte tan especial, que continuarà sent de gran benefici i gaudi per a tothom.

Per respondre a la primera pregunta: l'interès per aquest ocell tan petit (Apus apus) continuarà il·luminant la vida de moltes persones any rere any?

Per respondre a la segona pregunta: L'èxit d'aquest petit projecte estimularà l'èxit de projectes de millora comunitària més grans que beneficiaran tots els residents, visitants i el món de la natura a Vilaplana.

Pel que fa a l'estat actual del falciot, la pèrdua d'hàbitat, dels llocs habituals de nidificació (arbres vells, coves, façanes de cases, pallers, fàbriques, etc.) ha provocat una reducció mundial del 50% de les poblacions de falciots durant els darrers 50 anys. Els beneficis d'aquests ocells suposen un control important de tots els insectes voladors que danyen l'agricultura, així com la reducció de les plagues que perjudiquen el bestiar i les persones. A més, les colònies de falciots s'han convertit en valuoses atraccions turístiques.

Establir una nova colònia és un mètode molt pràctic per introduir i estimular l'interès de la comunitat en altres importants programes de conservació i millora!

Moltes gràcies, Ken Anderson

■ *Antònia Farré*

El passat 16 de maig a Vilaplana vam poder gaudir de l'obra *Mort a les cunetes*, un espectacle colpidor que es basa en la història real de vuit persones que van morir per les seves idees. L'historiador surienc Albert Fàbrega es fa càrrec d'enfilar el relat i l'actor igualadí Joan Valentí i el director David Pintó reconstrueixen aquesta injustícia encara no reparada, amb la força de la paraula i la música en directe.

Es tracta d'un espectacle de creació pròpia en el qual es vol fer reflexionar, des de l'humor i la tendresa, sobre un passat que és molt present encara. S'hi narra la història de *la Fossa de Can Maçana* que acaba amb l'afusellament de nou presoners republicans, acusats de rebel·lió i sedició, que van ser trets a la mitjanit del 9 de febrer de 1939 de la presó de Manresa. La fuga d'un d'ells va permetre conèixer-ne els fets. La fossa comuna amb aquests vuit afusellats pel

TEATRE: MORT A LES CUNETES

feixisme i abandonats a l'oblit encara no ha estat localitzada a dia d'avui, per la qual cosa esdevé un homenatge a totes les víctimes de la repressió franquista.

Segons Jordi Cuixart "*Mort a les cunetes* és una mostra que l'humanisme sempre guanya l'odi i que el compromís de la societat civil i la cultura és més fort que la repressió i la desmemòria d'estat".

Aquest espectacle va rebre el premi al millor actor i al millor espectacle de la 24ª Mostra de Teatre de Barcelona, el desembre de 2019.

■ ■ ■

Audició comentada: De la paraula al cant, a càrrec de Joan Magrané

■ *Regidoria Cultura.*

El festival Vilaplana viu la Música, que va iniciar el seu camí el desembre, que s'ha revifat el dia 15 de maig, dins les festes de Sant Isidre i que clourem el 24 de juny, per Sant Joan, va comptar el passat 29 de maig amb la intervenció d'un jove i reconegut convidat: El compositor Joan Magrané Figuera.

El programa de mà del Festival ja ens avançava la tesi que magistralment exposaria en una Audició comentada, a la sala del Casal de Vilaplana, davant

d'una cinquantena d'oients encuriosits:

"Des de sempre la paraula ha estat clau a l'hora de crear i imaginar música".

Mitjançant l'audició comentada de la seva obra vocal *ORACIÓ*, sobre un poema de Joan Rois de Corella, pretenia fer-nos adonar de com els versos del poeta medieval li havien suggerit notes, textures i estructures que s'havien concretat en la composició musical que comentaria.

La versió escollida per a l'audició fou la del disc *Epistulae ad Sagittarium* (Schütz-Magrané) de l'Ensemble O Vos Omnes, dirigit per Xavier Pastrana, pu-

blicat pel segell Ficta l'any 2019".

I, efectivament, a poc a poc i de forma molt didàctica, va fer veure a la concurrència com les paraules del poeta, el seu ritme, la seva cadència i el propi significat de mots i versos l'havien conduït a la composició musical que, a petits glopets, va anar desgranant, gairebé disseccionant, per fer patents les evidències que van portar els oients (quasi alumnes, gosariem dir) a reblar la certesa d'aquella tesi inicial.

El nostre agraïment al Mestre per fer-nos gaudir d'una estona d'aprenentatge tan especial i, tanmateix, tan divulgatiu.

Revista LA FALCA

■ *Equip de redacció de la Falca*

CNL de l'Àrea de Reus Miquel Ventura

Benvolguts col·laboradors i col·laboradores,

Amb motiu de l'aparició de la Falca en format electrònic us enviem un article per si el voleu incloure en el pròxim número de la vostra revista.

Gràcies per tot.

* *

Aquest mes d'abril s'ha publicat electrònicament el primer número de la nova època de *la Falca*. Els lectors de *Lo Pedrís* sabeu que la publicació impresa, amb novetats i informacions diverses sobre llengua catalana, es distribuïa encartada dins revistes locals, com la vostra, de diverses poblacions del Baix Camp i el Priorat: El Pont Alt, de la Selva del Camp; El Replà, de Vinyols i els Arcs; l'Informatiu d'Almòster; La Borja, de les Borges del Camp; L'Aixada, de Pradell de la Teixeta; Lo Collet, de Colldejou; Maspujols.cat, i la Revista Cambrils. Així vam distribuir puntualment 54 números, de l'abril de 2002 al desembre de 2019.

Però, a l'abril de l'any passat, la tristament cèlebre pandèmia va aturar la publicació del número 55. Va ser llavors, veient que les condicions restrictives s'allargaven, que ens vam replantejar una idea que teníem pendent de desenvolupar: editar-la i distribuir-la en format electrònic. Fins aleshores ens havíem resistit a fer-ho, tot i els avantatges econòmics i logístics d'aquesta modalitat, impensable quan va néixer la Fal-

ca original l'any 1995 al Servei Comarcal de Català de la Ribera d'Ebre, fa gairebé tres dècades. Aquest any especial, de canvis i readaptacions, ens ha permès valorar-ho millor i hem decidit que era el moment de fer el canvi.

La Falca en format electrònic substitueix a partir d'ara l'antic full imprès. Tot i que l'objectiu essencial de la publicació es manté (publicació periòdica de notícies d'interès sobre la llengua catalana) hem aprofitat per fer-hi alguna modificació. A banda dels canvis formals:

nou disseny, incorporació de fotografies, presentacions, vídeos..., que us permetran accedir amb facilitat als continguts des del mòbil, l'ordinador o la tauleta, introduïm una nova secció anomenada "L'altaveu" en la qual publicarem col·laboracions textuais o audiovisuals que directament hi puguin fer alumnes dels cursos de català, participants en el Voluntariat per la llengua i, en general, usuaris dels serveis del CNL.

D'altra banda, la Falca continuarà sortint tres vegades a l'any, però els mesos de publicació seran febrer, juny i octubre. Això, llevat del primer número, que ha vist la llum extraordinàriament el

mes d'abril, coincidint amb la setmana de Sant Jordi.

El butlletí electrònic permet donar de baixa la subscripció i també, lògicament, subscriure-s'hi. Si durant aquest temps heu llegit la Falca amb interès us animem a fer la subscripció, gratuïtament com sempre, en aquesta adreça <https://difusio.cpnl.cat/butlleti-lafalca>. En qualsevol cas, sempre trobareu totes les publicacions i la resta d'informació sobre el CNL de l'Àrea de Reus Miquel Ventura al nostre web (cpnl.cat/reus).

Confiam que amb l'ús dels mitjans digitals arribarem encara a més gent, amb més facilitat i que els lectors hi seureu més protagonistes. Agraïm molt sincerament la col·laboració de les revistes locals durant tot aquest període i la fidelitat dels lectors, i ens comprometem a continuar publicant cada quatre mesos la nova Falca amb notícies i informacions diverses sobre el català que puguin interessar la població del Baix Camp i el Priorat, l'àmbit d'actuació del nostre Centre, per continuar estenent-hi el co-neixement i l'ús de la llengua catalana.

■ ■ ■

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz

Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parcel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.

Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.

info@autolicatarragona.es. www.tarragonaaautolica.mercedes-benz.es

■ *Pere Illa*

TANT SE VAL D'ON VENIM

1ª PART

L'any 2002, el programa "Café Baviera" de RACI dirigit i presentat pel Xavier Bosch va convocar el **I Premi de Contes del Barça**. Pere Illa Mauri s'hi va presentar al segon any i el seu conte *Tant se val d'on venim* va ser inclòs a la selecció dels deu millors contes.

Des de **Lo Pedris**, volem publicar aquest conte de nou perquè estem convençuts que agradarà als nostres lectors, tant per la seva qualitat literària com perquè a qui agradi el futbol i tingui ànima culer s'hi pot sentir identificat. A causa de la seva extensió, així com pel format dels articles que acostumem a publicar hem cregut adient dividir-lo en dues parts. Des d'aquestes pàgines, volem agrair a Pere Illa Mauri, natural de Sant Antoni de Vilamajor, situat al Vallès Oriental, que hagi tingut la gentilesa de deixar-nos publicar el seu conte.

Moltes gràcies, Pere.

Hay que respetar al adversario en todo momento, jugar el esférico siempre y buscar el triunfo con elegancia.

Laszi KUBALA

-I-

El fum sura arran del sostre i embolcalla de cotó les bombetes foses. Les taules de marbre i les cadires de ferro, que al migdia bullien de vermut negre, coca-coles, patates *chips* i cloïsses amb la salsa picant especial de la casa, són buides. Nosaltres, que juguem al *millón*, som els únics clients del bar. Al fons, en un racó, sota la tele apagada, es difumina la silueta d'un home solitari assegut en una cadira posada a l'inrevés. El cap cot, a cau d'orella una ràdio d'abans de la guerra, d'aquelles que xiulaven encara que no es canviés d'emissora. El cabell xop, pentinat enrere sense clenxa; ulleres rodones. En els llavis d'amfibi li tremola el cilindre de cendra d'un Rex i una fulla de tabac forada la erra i aixopluga la corona de la ics del paquet de sobre la taula. Edat indefiniblement

mitjana i l'esguard perdut a la llunyania d'una locució des de *San Mamés*.

— Enric, què fot el Barça?

Alça les celles peludes, arronsa les arrugues del front i mostra l'índex tenyit de nicotina de la mà dreta, tot arrodonint el de l'esquerra amb el polze.

— Perd.

— Quant falta perquè s'acabi?

Torna a enlairar el mateix dit enroguit i, un cop més, dibuixa una rodona amb els dos de l'altra mà.

— Deu minuts.

Retornem al *millón*. Quin xollo, aquelles màquines! Amb un duro pas-sàvem tota la tarda salvant boles. Quan l'esfera d'acer se t'estava a punt de perdre per un costat, la feies botar amb el comandament i una mica de manya contra la goma i la restituïes al bullici dels *bonus* i els llumets. Una, dues, tres partides... rècord, i per postres, loteria!

A fora, la foscó envaeix el poble i a casa, encara no han encès la làmpada del menjador. L'Enric abandona trist i abatut el seu redupte i recull les traveses on ha anat anotant els resultats i els signes de la jornada.

— Què han fet?

— Perdre, com sempre.

Obrim la porta de vidre del carrer. Em criden l'atenció les hortènsies florides dels testos gegants de la vorera. M'acomio de l'Antònio, el seu nebot, i de la Mariona, la seva filla. La Mariona, pels volts d'aquests dies, ens va descobrir el sexe: veníem cansats i polsosos de cavalcar pels prats d'Arizona amb els mandrons a l'espatlla, vam lligar els cavalls rebentats a les fustes de fora la cantina i l'Antònio i jo vam pixar a la paret. Sempre ens hi juguem un dòlar del *Monopoly*, a veure qui allarga més.

— Mariona, per què mai fas pipí amb nosaltres?

— Perquè jo no en tinc, de cuc.

Pobra mossà! Miro amunt i avall i creuo la carretera. Ja hi ha llum al menjador. Avui televisen el Madrid, aquell equip vestit de primera comunió, més blanc que els llençols acabats de rentar al safareig de les dones, tant o més odiós que cantar el *Cara al Sol* amb el braç enlaire, el mes de Maria, les processons de setmana santa, les caramelles i el caticisme. Els diumenges són molt tristos i aquells en blanc i negre encara ho eren més.

-II-

El *Campionat Mundial d'Anglaterra* m'encomana el verí del futbol: *Portugal, Eusebio, Bobby Charlton...*, ens passem l'estiu lliurant de sol a sol la nostra pròpia copa del món a la plaça del darrere. També ens aficionem al futbolí que han posat a ca l'Enric. El *R.C.D. Español de Barcelona* és l'equip revelació de la temporada 1967/1968 i els cinc dofins ens roben definitivament el cor futbolero: *Amas, Rodilla, Re, Marcial y José María*. Aprenc a marxar forçades el significat de les paraules còrner, orsai, frèquit,

VILAPLANA

penal, àrea, central, davanter centre, defensa escombra...

Començo batxillerat a Can Colapi i comparteixo pupitre amb en Ramon. En Ramon pateix del cor i és esquitat com un cigró, de veu ronca, pell pàl·lida i les venes molt blaves. Al costat dels forats de les orelles hi té com dos botons inflats, que conviden a pitjar-los per convertir en festa tot aquell cau de capellans i mala hòstia. Fem la col·lecció de cromos dels setze equips de primera. Ens fem amics, molt amics, i a l'hora del pati seguim amb atenció les evolucions dels nostres companys de classe, com si n'haguéssim de passar informes tècnics: els Arahuete són dos extrems esmunyedissos; en Terricabres, un central impecable i solvent; en Pla, un excepcional interior esquerre amb una gardela portentosa; en Muntanyà, un pulmó incombustible; en Dorsé, un porter sobri i felí.

El nostre món és esportiu i ens hi refugiem per suportar l'aparença de realitat que ens comencen a infiltrar. Cada vespre escoltem *Radiogaceta de los deportes* a *Radio Nacional de España*, els dissabtes al migdia a l'Álex J. Botines a *Radio Juventud* i els diumenges a la tarda combinem el *Carrusel Deportivo* de la *Cadena Ser*, amb les retransmissions de *Radio Peninsular* dels partits del Barça i de l'Espanyol, amb en Miguel Ángel Valdivieso, en Juan Antonio Fernández Abajo i en José Félix Pons. Retallem fotografies d'*El Mundo Deportivo* i del *Lean*, que semblen de veritat, i fem un àlbum de la lliga de cada temporada que enterrem, com un tresor, en un amagatall entre les *tablas* de logaritmes i les de la *formación del espíritu nacional*. En Juan José Castillo ens ensenya a assaborir el tennis amb l'èpica de la Copa Davis: *Santana*, *Gispert*, *Arilla*, *Orantes*..., en Gimeno contra l'*Stan Smith*. ¡¡Entró, entró!!

Mentrestant, el pare Bisbal as-

senyala rius, serralades, istmes i països en el mapa; el senyor Mateu afina la seva veu de soprano i s'enfila cap a exponents i potències infinitesimalment incomprensibles. Al pare Segalés se li crema la sotana vora l'estufa, embadalit amb la *Carmen* d'en Prosper Mèrimée i, tot seguit, el senyor Jacques engega la cantarella de *le pretèrit plusquamperfet* del verb *savoir*. El pare Mariano Federico ens envaeix amb els huns, els vàndals, els fenicis i la llista completa dels reis gots; el senyor Domènech fa volar per la finestra els nostres quaderns d'exercicis sense resoldre i el pare Sala declina el rosa-rosae fins que perd l'esma entre les cuixes de la rossa del terrat veí. El pare Bonet no baixa de la caverna d'en Plató ni amb la simfonia sincopada dels *Bic-cristal* contra els tubs de ferro de tots els pupitres i el senyor Torrents empastifa la pissarra amb la descomposició de les fórmules de la força, el volum, la velocitat i l'espai. Per fi la classe sencera expulsa al senyor Casals, escales avall, perquè delinear les ombres de la perspectiva amb tinta xinesa és impossible.

Cada fi de curs cauen tres o quatre carabasses, però les aprofitem al setembre, tot i que no parem d'escriure'ns i intercanviar informació sobre els trofeus d'estiu, els nous fitxatges i el *Tour* (Merckx, Ocaña, Julio Jiménez...; en Poulidor és com el Barça, sempre queda segon). Un any, l'Espanyol guanya el València amb un gol de *Lamata*, però el Barça no és campió de lliga perquè es caga a les calces i empata al camp de l'Atlètic de Madrid. En Ramon es conforma amb la *Copa del Generalísimo* (l'autogol d'en Zunzunegui i la pluja d'ampolles); el Gamper; la Copa de Fires; els *Zaldúa*, *Zabalza*, *Zaballa*, *Fusté*, *Foncho*, *Rifé*, *Torres*, *Eladio*, *Gallego*, *Pujol*, *Sadurní*, *Pereda*, *Martí Filosia*, *Rexach* i *Alfonseda*. Plora amargament quan una indigestió se'ns endú el morenet Benítez.

LITERATURA: CONTE

Signem un pacte secret. No ens farem mai grans. Ni rics, ni pares, ni mestres, ni advocats, ni metges, ni arquitectes, ni enginyers. Només locutors o periodistes. Periodistes esportius per seguir els nostres clubs favorits de prop. Sempre nens, amb les il·lusions intactes. Menjar pegadolça, blat de moro torrat, pipes, sidral, regalèssia... Jugar al *millón*, assajar canvis al futbolí, fer punteria amb el mandró i amb el xiulet... Sense cap més passió que la dels partits. Sense permetre que l'adolescència ens dugui, a més de l'acné, aquell primer amor en què dipositaríem totes les nostres esperances i energies fins que, una tarda agra de diumenge, aparegués un *pijo guape-ras* amb la seva *Lobito* i s'endugués a la nostra xicota sense que poguéssim fer res més que tancar-nos a escriure casposos poemes d'amor. Amics per sempre més en el nostre món hermètic de resultats, cromos i alineacions.

Fins que arriba un matí amable d'estiu, el de quart i revàlida. Des del menjador espio com el carter fa lliscar una carta d'en Ramon per sota la porta. "Estimat amic", hi posa, "per fi m'opereu a finals de juliol. O sigui que m'ha arribat l'hora de la veritat. O caixa o faixa, com el final de lliga d'infart de Sarrià i *El Manzanares*. Si tot va bé podré fer vida normal, créixer com tothom i el que és més important de tot: jugar a futbol! Si no..., et puc demanar un favor? Ja sé que és delicat, però no te'n penediràs: fes-te culer! Hi ha rumors que apunten que potser l'any que ve obren la frontera als estrangers i que en Montali té posat l'ull a un holandès, un tal *Cruyff*. Un fora de sèrie. Seria massa!!!"

■ ■ ■

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

Psicòlegs
Tècnica Tomatis

Contacte

659 214 289

www.mpsicologs.com
mpsicologs@mpsicologs.com

MARCEL MESTRE LLAMBIAS
PSICÒLEG COL·LEGIAT 27089

Tècnica Tomatis

Beneficis aplicats en:

- Autoestima
- Motivació
- Estat d'ànim
- Processament mental
- Ansietat
- Alteracions de conducta
- Dificultats d'aprenentatge
- Dificultats d'atenció, concentració i memòria.
- Dificultats de comportament
- Dificultats de comunicació (dislèxia, disfunció en la parla entre d'altres)
- Dificultats del son

■ *Ester Borràs Giol*

Per començar aquesta sortida, caldrà anar fins a La Ràpita. Abans d'arribar al poble caldrà que agafem el camí que porta a l'àrea recreativa La Mundana, on aparcarem.

Sortim caminant, després de travessar la tanca que barra el pas, pel Camí de Mata-redona en direcció a l'àrea interpretativa del Bosc del Bugar i La Foradada.

Al cap de poc abandonarem aquest camí per agafar-ne un altre a mà dreta amb l'indicador "Itinerari de les fonts i els cocós". A partir unes franges blanques ens serviran d'orientació.

Passarem vora un camp d'olivers, que serà una de les poques ombres que trobarem pel camí, i ens anirem enfilitant.

Trobarem un pal indicador del Cocó de Victòrio. Anar i tornar per veure aquest petit aljub no pren gaire temps.

Continuem pel sender que portàvem i arribarem a la cruïlla amb el Lligallo Pas d'en Carrasca. Seguim en direcció a la Bassa de la Galla. Ens tornem a enfilar acompanyats d'algun dels pocs pins que hi ha en aquesta zona.

Després d'aquest tram de desnivell arribem a la bassa de la Galla, un toll d'aigua natural on s'entrecreuen diversos senders. Nosaltres no farem cas de les marques vermelles i blanques del GR, sinó que continuarem seguint les marques blanques.

Arribarem a una cruïlla no indicada de senders. Agafarem el sender de l'esquerra per passar per una zona que al mapa s'anomena Pla dels Roures on, curiosament, no hi ha cap roure ni cap altre tipus d'arbre.

Continuem seguint les marques blanques en direcció al Mas de Mata-redona. Trobarem una altra cruïlla. El

Serra del Montsià

sender de mà dreta ens permet pujar fàcilment al Molló dels Tres Termes (Amposta, La Ràpita i Freginals), des d'on hi ha vistes cap al paisatge que queda al nord del Montsià. Si hi anem, després caldrà retornar a la cruïlla.

Ara sí, ja seguim fins al Mas de Mata-redona. A la intersecció que trobarem amb un pal indicador, cal seguir en direcció a La Foradada.

Al Mas de Mata-redona enllacem amb el camí principal que porta a la Foradada i el seguim cap a la dreta. Comença planejant, però després s'enfila.

La Foradada. És el punt més alt de l'excursió, però sobretot un mirador cap al Delta de l'Ebre excepcional.

Per tornar cap al cotxe baixarem per un sender poc freqüentat, amb alguns trams bastant drets, però interessant: és el sender de Lo Pallaret. Cal agafar-lo marxant de la Foradada en direcció est, anant a buscar lo Pallaret, una forma rociosa que veurem davant nostre i que recorda un paller. Hi ha una petita desgrimpada i es ressegueix el cingle.

Després de lo Pallaret (on es pot pujar si es vol), hi ha trams de sender

i alguna desgrimpada en què es necessita agilitat, però que no té cap complicació. També passarem pel costat d'una petita i curiosa foradada.

Quan anem de pla, trobarem una cruïlla. Cal agafar el sender de l'esquerra, que ens portarà cap al barranc dels Coloms. Passarem per una zona força verda i amb ombra i també vora un petit pantà.

Continuem avall i acabem sortint a una pista. Ja només cal seguir-la cap a la dreta fins a arribar al lloc on tenim aparcats el cotxe.

■ ■ ■

Les Brases
de Ca l'Olla

restaurant

Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565

SANT JORDI: Recital de textos i poemes propis

■ *Pep Mestre Anguera*

Estem contents perquè hem assolit l'objectiu que preteníem!

Per la participació: Ha estat un èxit rotund de convocatòria i implicació. Totes les aportacions, tant les dels infants com les dels més grans, han estat tan brillants com el sol que ens va acompanyar tota la tarda.

Per la localització: La barana de La Riba va abraçar la Diada, la venda de llibres i roses, els homenatges i el Recital, conscient que no ens havia de deixar escapar perquè poguéssim gaudir tant de l'entorn com de la Festa.

Pels col·laboradors: Una vegada més, el resultat de la proposta ha estat contestada amb una rotunda i inqüestionable resposta. Vam pensar en ells perquè ens llegissin els textos i ho van fer com ens tenen acostumats, fent brillar encara més la tarda i afegint valor a la lletra escrita.

Per la data: Sant Jordi és sempre un dia especial. Mai volem que sigui festa, però sempre el festegem! I un any més, la lletra i la lectura van fer el cop d'estat que cada any li demanem que faci.

Pel motiu: Ens agrada veure-us participar, tant si llegiu com si us llegeixen. I ens agrada encara més veure com us escolten, badant, a l'aguait del que els dieu.

Per l'homenatge: Perquè feia molt de temps que volíem fer-lo! Si no ho fem més lluit, no és perquè no s'ho mereixin, és perquè no tenim millors mitjans. Però sabem que ho mereixen i volem esdevenir-ne servidors i seguidors acèrrims.

Per l'organització: Una vegada més, amb la Magda al capdavant, l'Ajuntament ha aconseguit fer brillar un acte que pretenia ser petit, humil i modest, transformant-lo en un espai de benvinguda que atrapava i espurnejava alegria i ganes de celebració.

En fi, una vegada més podem dir que gràcies a la col·laboració i a l'assistència de tanta gent, que tenia tantes ganes de celebrar un Sant Jordi tan diferent i d'alguna manera tan especial, podem afirmar que vam assolir l'objectiu que buscàvem!

■ ■ ■

PRESENTACIÓ DEL RECITAL

VILAPLANA - Plaça de la Riba, 23 d'abril del 2021

He indagat al Diccionari de la Llengua Catalana i he trobat (entre altres) les següents definicions de la paraula **ESCRIURE**:

Comunicar alguna cosa a algú per mitjà de lletres

Posar una cosa en lletres i dirigir-lo a algú

Representar sons o expressions per mitjà de signes convencionals dibuixats

De les entrades del Diccionari, m'agrada molt la que diu que escriure és dibuixar.

Escriure és molt difícil (us ho puc assegurar).

Allò que sembla tan fàcil de dir, sovint esdevé incomprensible, críptic o intel·ligible als altres...

Per molt clara que tinguis una idea, a l'hora de dibuixar-la en el paper cal que esdevingui entenedora per al lector. I, potser dibuixant-la, aconseguirem canalitzar tota la informació de manera que arribi correctament a la destinació.

Cadascú, a la seva manera, el Jaume, la Mercè i la Maria Rufina, han aconseguit aquest prodigi. I també tots els que avui celebrem la Diada de Sant Jordi amb aquest acte.

Tots han col·laborat o participat d'alguna manera amb *Lo Pedrís*.

Per això, ara i aquí creiem oportú de fer-los homenatge, des de l'entramat que ens permet la revista, dibuixant en l'aire algunes d'aquelles paraules que algun dia van escriure.

Però escriure no és res sense llegir! Per això he tornat al Diccionari i he cercat la paraula **LLEGIR**:

Entendre, interpretar, un escrit, un text

Adquirir coneixença del contingut d'un escrit per la lectura

Distingir, interpretar, allò que és figurat per qualssevol signes gràfics

Llegir ens fa lliures! Entendre i interpretar un escrit ens fa adquirir coneixements i ens ajuda a prendre consciència tant del nostre entorn com d'aquell entorn imaginari que vulgui comunicar-nos l'autor.

Per tot això i parafrasejant aquell entrenador que deia que "El futbol és guanyar i guanyar i guanyar!", des de *Lo Pedrís* us volem dir que "Sant Jordi és **LLEGIR**! **LLEGIR**! **LLEGIR**!", només així serem lliures!

Que tingueu una molt bona Diada de Sant Jordi!

JORNADA DE NETEJA I DESCOBERTA HERPETOLÒGICA AL POBLE DE LA MUSSARA.

■ *Jordi Sànchez i Alex Masdeu*

El passat dissabte, 1 de maig, ens vam aplegar a La Mussara una colla d'amants de la natura, convocats per la Societat Catalana d'Herpetologia (SCH), en una jornada de neteja i de descoberta herpetològica al poble de La Mussara i als seus voltants.

Pels que, com nosaltres mateixos, no havien sentit mai parlar de l'herpetologia, segons diu el diccionari, és la part de la zoologia que descriu i estudia els rèptils i els amfibis (salamandres, granotes, gripaus, serps, llangardaixos, tortugues, tuatares i crocodilians, principalment).

D'entrada, un pensa que donades les característiques de La Mussara, no hi ha d'haver massa varietat de rèptils per aquí dalt, però la veritat és que n'hi ha molts i de molt diverses espècies.

També vàrem aprofitar la jornada

per fer una neteja de tota la zona, recollint una bona quantitat de deixalles dels voltants del poble i del refugi, on vam poder gaudir d'un taller sobre la problemàtica que ocasiona el plàstic en el medi ambient a càrrec del Dr. Jesús Ortiz, de l'Associació per a la Conservació dels

Ecosistemes Naturals (ACEN).

Va ser una activitat força educativa, on vam poder reconèixer diferents tipus de deixalles que podem trobar a la natura i quin és el seu impacte, sobretot el dels diferents plàstics que com tots sabem, suposen un greu problema pel medi ambient.

Tot seguit i quan ja començava a fosquejar, guiats per l'entusiasta Guillel Giné, representant de la SCH, vam desplaçar-nos al Pla de la Mata, prop de la Font del prat, on hi ha un parell de basses, una natural i l'altra folrada amb goma.

Extraordinàries van ser les dues següents hores, car vam poder observar i conèixer una gran quantitat d'animals, tant de vells coneguts com les culleretes (i en vam poder identificar de dues espècies diferents) o les nimfes de libèl-

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

VIALMA SAT

**Esclofolladora
d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

lula, com d'altres que mai havia observat, com el vidriol o serp de vidre (*Anguis fragilis*) que és un llargardaix sense potes i que sembla talment una serp, o l'ofegabous o gandària (*Pleurodeles waltl*), que és el tritó més gran d'Europa, present al Marroc i a la Península Ibèrica, on té el límit de distribució nord precisament a les Muntanyes de Prades. Vam poder-ne veure un exemplar femella, d'uns 30 cm de llarg i ben rebotida d'ous, que els especialistes van agafar

amb tota la cura i precaució perquè en poguéssim conèixer les diferents característiques.

Vam marxar, ja ben fosc, havent conegut una mica més aquest grup d'animals sensibles als canvis i en risc sobretot per la destrucció dels seus hàbitats humits i fràgils. Hem de vigilar doncs, i vetllar per a conservar aquesta increïble biodiversitat, tan sovint desconeguda.

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

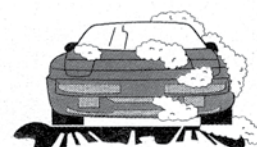
BEENZINERA*AUTORENTAT
O

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

GENOLLERES NOVES

■ *Pitxi*

Nei va, aixeca't i mira quines genolleres més maques que porto! Me les va regalar el papa ahir a la nit. Em va dir que son de porter de futbol de veritat, com les que portava el Ramallets. He anat a veure al papa a la seva habitació i encara dorm. Avui és diumenge i no va a pintar cases. Em queden bé les meves genolleres noves? Per això bellugues la cueta i la mous amunt i avall? Perquè estàs content de veure'm, no que sí? Ja feia estona que em cridaves. No pateixis, et portaré el menjar aviat. La mare m'ha dit que l'està preparant per a tu. No et posis neguitós i no bordis sinó despertaràs el papa.

Saps, Nei? Jo també tinc nervis com tu perquè tinc moltes ganes de jugar a pilota amb ell. I avui m'agradaria estrenar les genolleres per fer de porter i aturar-li els xuts que em tiri. Amb aquest escut blanc que porto als genolls no em fa por tirar-me a terra. L'acabo d'estrenar al passadís de casa llençant-me i van molt bé perquè el terra sembla que sigui més tou.

Cada dia el papa arriba de nit i no pot jugar amb mi. També em sento sol com tu, quan no hi és. Però d'aquí una estona li aniré a ensenyar com em queden les genolleres. Avui estic content perquè els diumenges al matí jugo a pilota amb ell a la carretera i a la tarda anem al camp de futbol. Hi anem amb la seva moto blanca que es diu *Vespa* i corre molt. Em posa dret davant seu i noto com l'aire em pica fort a la cara. Quan arribem al camp de futbol, que està rodejat d'uns arbres verds i molt alts, ens posem dalt d'una muntanyeta, i m'assec a la seva falda per veure com juga el Vi-

laplana. Hi ha molta gent i tothom crida i anima.

L'equip del Vilaplana és molt bo, Nei. I sempre guanyem. Un dia t'hi portaré i ho veuràs. Els nostres jugadors porten una camisa blava amb el coll vermell i al mig una ratlla de botons vermells. Tenim un porter que du una samarreta groga i diu el papa que serà tan bo com el Ramallets. Abans del partit, el papa li pica xuts molt forts i li costa fer gols. I mira que el papa és boníssim, eh Nei. A la mitja part, em deixa estar al costat dels nostres jugadors. M'he fixat que molts porten els genolls tacats de sang i es remullen amb un líquid amb bombolles que surt corrents i furient quan el remenen. Se'l tiren un a l'altre cridant i rient. N'hi diuen gasoses i les botelles porten una lletra D gran i vermella. De vegades, me'n deixen beure i m'esquitxen. Em pica aquí dins de la boca i em mullo molt. I si arribo mullat a casa la mare em renya, però riem molt. De vegades somio que sóc gran, que

jugo amb ells, que faig un gol i que guanyem el partit. Llavors venen corrents cap a mi i m'abracen contents.

El papa sempre m'explica que el nostre porter, el que va de groc del Vilaplana, l'entrenava ell de petit i que ja es llançava sense por com si fos un gat. Sí, ja sé que a tu no t'agraden els gats, perquè ets un gosset, Nei. Recordo que un dia em va explicar que al Ramallets del Barça li deien el *Gat de Maracanà* perquè també saltava com un gat i perquè havia jugat allí. Em deia que és el camp de futbol més gran de tots. Un dia vull que m'hi porti perquè diu que hi juguen els millors jugadors del món i que juguen tan bé que sembla que ballin amb la pilota. Però diu que el camp de Maracanà és molt i molt lluny, a un poble que es diu Brasil o una cosa així. El dia que hi anem el papa, jo i les genolleres, tu també vindràs, Nei.

■ ■ ■

GAUDÍ

Centre de Reconeixements
Mèdics - Psicotècnics

Permisos de conduir i armes

Certificats mèdics d'aptitud esportiva

Certificats mèdics oficials

Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS

Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57

www.centresmedicsbonet.com
reus@centresmedicsbonet.com

Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

Cal Còbit

CASA RURAL - VILAPLANA

Carrer Major, 30 - Tel. 693 058 936
info@calcobit.com - www.calcobit.com

VILAPLANA

ELS FANTASMES DE LA MUSSARA

■ *Pep Mestre Anquera*

Si ha plogut quan feia falta i anem al rovelló, els bolets ens poden arribar a semblar espectres intimidadors si no els coneixem prou bé: *El pleguem o el deixem? No em convenç el color o la forma... Vols dir que és un rovelló? Jo no el plegaria...*

Si entrem en un avenc, ens deixem portar per les aigües encaixonades d'un barranc o passem tremolosos pel fil d'acer del pont tibetà d'una via ferrata, a molts els sorprendrà l'esgarifança del vertigen, la velocitat o senzillament el perill.

Si se'ns fa de nit caminant pel bosc o anant en bici sense l'escalf i l'empata d'una llum, ens pot *atolondrar* la foscor o ens pot fer veure coses que no hi són.

Ara, que han arribat per (sembla que) quedar-se aquestes espècies invasores del terme, més enllà dels ja habituals rovellonaires, ciclistes de muntanya i xirucaires, ens hem vist superats per la necessitat de mullar el cul a qualsevol toll o font pregona. Ara que ja no sentim els tractors rompent el silenci de la nit que acaba, ens resulta normal que ens despertem la fressa dels cotxes aparcant a primera hora del dia, tot just quan es comença a treure les primeres lleganyes el sol del dematí, frisosos per vomitar corredors afamats de quilòmetres de bosc, corriols i pedres, de batre marques o superar nivells i perills.

I tot això ha esdevingut corrent i normal!

De la mateixa manera que normal s'ha tornat a parlar d'avistaments de platets voladors, rituals satànics, tele-transportacions a una altra dimensió, sectes macabres, campanes

que sonen sense ser-hi, o fantasmes!

Si els mussarencs poguessin aixecar el cap, contemplarien escandalitzats com ha canviat tot! I, és clar, se n'enfotrien castissament, cofois de saber que els fantasmes eren a una altra banda: el fred tallant de l'hivern, la boira que els esborrava el camí, la seca de l'estiu, l'aïllament propi dels quasi mil metres d'alçada i les males comunicacions amb la plana, per dir-ne alguns.

I ara venen il·luminats i visionaris enllustrats que ens volen fer veure fantasmes! Gent (no persones!) que ningú sap qui són, ni d'on venen, que ens volen fer combregar amb rodes de molí, ensenyant-nos lo que no és, i pretenent fer-nos creure que passa lo que no passa...

La modernitat no harmonitza bé amb el vell poble de La Mussara. S'ha quedat ancorada en l'oblit sincer dels que restem al seu peu, mirant-la de reüll cap al cingle de Les Airasses, esperant que tregui el nas, empesa incansable per l'emprenyador serè. Encara que mirem de reforçar-la amb bigues, amb visites o excursions, amb balls, versos o xerinola, no n'hi ha prou i acabem observant com sempre guanya l'allau imparabile de mitjans que en pretenen desfigurar i falsificar la seva gènesi natural!

Els fantasmes existeixen dins nostre, i tant! Fins i tot ens arriben a superar i esdevenen persona, suplantant-nos. Però no us equivoqueu: els fantasmes són ells, i en són molts!!!

■ ■ ■

PULSOMETRE

EL PULSÒMETRE

■ *La redacció*

PUJA

BAIXA

■ *Joan M. Rovira Rojals*

LA GUERRA FREDA (III) - La crisi cubana - l'hora dels míssils.

Arribem a la dècada dels seixanta i pel que fa a la Guerra Freda la tensió creixia fins a situar a tota la humanitat al caire de l'abisme i, curiosament, al mateix temps la portava més lluny del que mai havia arribat, demostrant l'enginy que tenim, tant per crear com per destruir. Com pot ser això?

Els Estats Units i la Unió Soviètica movien fitxes arreu del món. Àsia era un territori prou allunyat de les dues superpotències perquè aquestes tensions es resolguessin de manera força innòcua pels actors principals d'aquest drama, però és clar, les poblacions locals patien de valent. En un moment en què el món s'empetitia ràpidament, tot i que encara era prou gran, aquelles novetats que ens podien arribar de llocs llunyans, com ara el Vietnam, resultaven poc més que notícies exòtiques.

Però tot això canvià un 1 de gener de 1959 quan un grup de revolucionaris prenen el poder a Cuba. Fins aleshores, l'illa caribenya havia estat poc més que el pati d'esbarjo dels Estats Units. No cal cap excusa per veure-la, però entendrem la situació gràcies a una part de la trama de la monumental **El Padrí II** (1974) o a la menys coneguda però interessant, **Habana** (1990).

Els Estats Units no podien permetre que un règim filo comunista s'instal·lés a escassos quilòmetres de la seva costa i inicià accions per enderrocar-lo, cosa que feia que el règim castrista s'acostés més a la llunyana Unió Soviètica, un cercle viciós que va culminar el 1962.

Avions espia nord-americans descobrien com els soviètics instal·laven míssils a Cuba. Els Estats Units quedaven exposats a un atac nuclear sense capacitat de reacció i se sentien amenaçats. Iniciaven accions cada cop més radicals que acabaven amb un bloqueig a l'illa, bloqueig que els soviètics no pensaven respectar. La guerra era imminent... però era inevitable? Bé, sabem la resposta: estem llegint aquest article i per tant no hi va haver guerra nuclear, però no hi va faltar gaire.

Sense cap mena de dubte, **Tretze Dies** (2000) és excel·lent per reviu l'angoixa d'aquells dies amb una curiosa recreació de la crisi des de la Casa Blanca que encapçalava Kennedy. La considero una pel·lícula molt menysvalorada i és una dissecció de la diplomàcia i la política de primer nivell, amb molt bones interpretacions i una tensió molt ben mesurada. Si podeu, no us la perdeu.

El desastre s'evitava en el darrer moment, amb el que semblava una retirada soviètica preservant la integritat de Cuba. En realitat, els soviètics havien aconseguit els seus objectius, ja que si bé ja no hi havia míssils nuclears a l'illa, els

nord-americans desmuntarien sis mesos després els que ells tenien a Turquia i a Itàlia. Però ja sabem com és de curta la memòria del ciutadà i aquesta retirada no va semblar relacionada amb la crisi cubana per la majoria de la gent. Però potser no per tothom. En una piscina plena de piranyes, si bades et devoren.

Kennedy i Jrushchov governaven els Estats Units i l'URSS. Dins de les teories conspiratives que envolten l'assassinat del primer, a Dallas, les que són més plausibles són les que relacionen al magnicidi amb la seva política cubana. Els falcons de Washington no li perdonaven aquell tracte, ni per descomptat, que continués permetent el govern de Castro sense un atac directe. Sabrem algun dia la veritat de tot plegat? **JFK** (1991) d'Oliver Stone ens pot servir per il·lustrar-nos sobre el tema, amb no poques referències a la teoria cubana.

Pel que fa al *premier* soviètic, el tracte el va fer semblar dèbil i això va acabar per costar-li el càrrec el 1964. Bàsicament va aconseguir una victòria amb la retirada dels míssils a Europa i la preservació del règim cubà -tot i que aquest no era el seu objectiu- però de res li va servir, perquè no va poder presumir de l'èxit. La publicitària fou la gran victòria dels Estats Units a la crisi, i la imatge ho és tot.

I, finalment, no ens oblidem de Cuba. Que irònic! Fidel Castro no només va sobreviure als seus homòlegs de les superpotències sinó a tota la Guerra Freda i el seu règim encara perdura en els nostres dies, convertint-se en un maldecap perenne per les diverses administracions nord-americanes.

El millor que podem dir d'aquest capítol és que la humanitat va sobreviure. Per evitar arribar tant al caire de l'abisme es va crear el telèfon vermell per millorar les comunicacions, al més alt nivell. Els míssils continuarien sent una amenaça, però el nostre següent capítol el protagonitzaran els coets.

■ ■ ■

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

II Jornada Let's Clean up, a Vilaplana.

La Segona Jornada ha estat el dia 29 de maig, dissabte, de les 10 a la 1 del migdia. Hem fet una intervenció a totes les zones dels pàrquings de Vilaplana, per tal de veure quina brossa hi trobàvem, constatar les deficiències i plantejar una possible solució. Les sis zones netejades han estat:

1. La zona del magatzem
2. L'aparcament del final del carrer Cingle Roig
3. L'aparcament de la Planeta
4. Els vorals de la carretera de la Selva, tocant a la rotonda
5. L'aparcament del camí d'Alforja
6. L'aparcament del Casal

Vam decidir distribuir-nos en 3 grups (dos de cinc persones, i un de quatre) i cada grup es va encarregar de la neteja de dues zones d'aparcament.

Es pot observar que vam trobar molt de rebuig i que la zona amb més deixalles i més variades, va ser la del Camí d'Alforja. També hem trobat mascaretes llençades pel poble i pels voltants.

Hem trobat moltes burilles per terra, en general per tot arreu, i amb més concentració, pel Passeig de la Mussara, la zona dels malecons, al camí de darrere dels malecons i al costat dels bancs de la Planeta.

Propostes

Magatzem: Papereres específiques pels excrements, evitant les bosses de plàstic.

Cingle Roig: Paperera

Planeta: Papereres, cendrers, cartell pels amos dels gossos que els porten a defecar a la rasa.

Carretera de La Selva: Arreglar vorals, treure herbes, pedrots, posar bancs, papereres.

Rotonda: Posar indicadors de tota la informació del poble.

Camí d'Alforja: Malla per evitar que la brossa caigui al riu.

Carretera d'Alforja: Vorals plens de llaunes i deixalles (que faran cap al riu, quan plourà).

Parada del bus: Hi fa falta una paperera.

Passeig de la Mussara: Moltes burilles sota els arbres

Casal: Algunes papereres i posar malla espessa a la part inferior del tancat, per evitar que la brossa passi a l'altre costat.

Hem constatat que falten papereres, cendrers i papereres per excrement de gos, però això no autoritza a deixar els espais del poble plens de brossa i d'excrements.

■ ■ ■

II Jornada Let's Clean up!, a Vilaplana: ZONES d'APARCAMENT

	Magatzem	Cingle Roig	Planeta	Ctra. La Selva	C. d'Alforja	Casal	TOTAL
Rebuig	2 kg	1 kg	2 kg	2 kg	4 kg	2 kg	13 kg
Envasos		2 kg	1 kg	0,50 kg	2 kg	0,50 kg	6 kg
Vidre			2 kg	1 kg	1 kg		4 kg
Paper					1 kg		1 kg
Excrements	2 kg						2 kg
Ferro					5 kg		5 kg
Restes d'obra					3 kg		3 kg
Joguines					8 kg		8 kg
Burilles	Moltes		Moltes			Moltes	Moltes
TOTAL	4 kg	3 kg	5 kg	3,50 kg	24,00 kg	2,50 kg	42 kg

ESTRENEM INSTRUMENTS!

Aquest curs, musicalment parlant, hem estat de sort! I volem compartir amb vosaltres que els nens i les nenes de Cicle Inicial i de Cicle Superior de l'escola hem estrenat instruments!

A **Cicle Superior** hem introduït per primer cop un instrument nou per nosaltres, l'**ukelele**!

Des de la ZER s'han comprat 6 ukeleles sopranos per a cada escola i alguns nens i nenes ja s'han animat a comprar-se'n un, de manera que cada alumne pot treballar amb el seu propi instrument durant la sessió.

Ens organitzem fent una sessió setmanalment, i gràcies al nombre d'alumnes del cicle, podem fer un aprenentatge proper i individualitzat. També paral·lelament seguim amb la pràctica de la flauta i del conjunt instrumental Orff que tenim a l'escola.

L'ukelele és un instrument de corda pinçada tradicional de Hawaii que va ser molt utilitzat a principis del s. XX en diversos gèneres musicals i que en els darrers anys està guanyant importància la seva aplicació a l'ensenyament de la música a l'escola.

Té molts avantatges, ja que es tracta d'un instrument petit, fàcil de guardar i de transportar, és lleuger, harmònic, melòdic, força econòmic i a més permet cantar i tocar a l'hora! És sense dubte un instrument molt complet que ens ajuda

a assolir les dimensions i els continguts de l'àrea i permet fer un bon treball de cohesió de grup.

Vam començar el curs aprenent la melodia d'alguna cançó senzilla i, a poc a poc, hem anat presentant alguns dels acords més fàcils. Esperem que ben aviat us puguem fer un petit concert!

Amb els nens i les nenes de **Cicle Inicial**, per iniciar-nos en l'aprenentatge dels instruments, abans d'introduir la flauta, hem **estrenat harmòniques**!

Cada infant disposa de la seva pròpia harmònica diatònica i se la pot endur a casa durant la setmana per practicar amb la família.

L'harmònica és un instrument ideal per a fer un primer contacte amb la mú-

sica. El mètode que seguim per aprendre a tocar-la és senzill i divertit, basat en colors i símbols que ens ajuden a aprendre a llegir i a tocar les notes; cada nota té un color i cada tècnica (bufar i aspirar) un símbol.

Hem començat aprenent dues cançons populars basant-nos en la tècnica més senzilla, la de bufar, sense deixar de banda el treball de la improvisació i la creació pròpia de melodies.

Pareu bé les orelles que de ben segur que el vent us portarà alguna dolça melodia de la classe "Aquàtica"!

Salut i música!

EL MILLOR RESIDU ÉS EL QUE NO ES GENERA

Un any més, per celebrar el dia del medi ambient, el 5 de juny, algunes escoles verdes del territori ens vam reunir per poder fer una acció conjunta entre tots.

Aquesta vegada vam pensar que reflexionar sobre els residus que es generen a les llars podria ser una bona acció.

Per poder fer visible i crear consciència d'aquest problema, vam fer un qüestionari a les famílies i mestres on se'ls preguntava els residus que feien en dos dies a les seves cases.

Amb els resultats obtinguts, els nens i les nenes de l'escola vam fer un seguit de reflexions i vam estar pensant de quina manera nosaltres podríem millorar i reduir aquests residus.

De les aportacions dels alumnes en vam fer un **de-càleg de recomanacions** o consells, i també un **vídeo** amb algunes idees que van sorgir d'ells. <https://youtu.be/3IV5pVhaTBM>

Amb les diferents escoles dels poblets del Baix Camp que van participar en aquest projecte, s'ha fet un recull de decàlegs.

I recordeu sempre que...

EL MILLOR RESIDU ÉS EL QUE NO ES FA!!!

On heu estat?
Lo Pedrís surt de Vilaplana.

Lo Pedrís surt de Vilaplana...
On heu estat?

El Collell (Banyoles), amb la Lezhi Ferré i tot l'equip femení Alevi del Reus Deportiu.

La Maria Montlleó, a la Casa Batlló.

PER SANT JORDI... POESIES, CONTES, ROSES I DRACS!!!

Aquest Sant Jordi va ser una mica diferent d'altres anys, però va ser un Sant Jordi igual de divertit i ple d'activitats!!

Al matí, els nens i les nenes de l'escola van fer un seguit de tallers relacionats amb la temàtica: vam fer dracs, teatre d'ombres xineses, contes en anglès i roses.

A la tarda, vam anar a recitar els poemes que havíem fet al llarg de la setmana, a mode d'assaig, a la plaça de la Riba. Els mateixos poemes amb els quals els nens i nenes van participar en el recital de poesia que havia organitzat l'ajuntament, a la plaça de la Riba, pel dia assenyalat.

També vam visitar les parades de llibres i roses i vam comprar un llibre per a cada classe.

Va ser un dia molt bonic que tots els nostres *petits prínceps i princeses* van poder gaudir tots junts amb poesies, contes, roses i dracs!!!

LA PRINCESA CAVALLERA

ARRIBA LA PRINCESA
TOTA VESTIDA DE CAVALLER
I AMB LA SEVA GRAN ESPASA
MATA AL DRAC BANDOLER.

SANT JORDI LA MIRA PEL BALCÓ,
L'ULLET LI FA AMB EMOCIÓ,
LI LLENÇA UN GRAN PETÓ
I JUNTS CANTEN UNA CANÇÓ.

ÉS EL DIA DE LA DIADA
ON TOT HOM FA LA MIGDIADA,
LLIBRES I ROSES TROBARÀS
I AVENTURES AMB SANT JORDI, VIURÀS.

**Eçkwe, Arun i Elna
(C.M.)**

SANTA JORDINA

LA CAVALLERA JORDINA
TREU L'ESPASA AMB VALENTIA
PER MATAR AL DRAC
AMB MOLTA ALEGRIA.

EL POBLE HO CELEBRA
AMB UNA GRAN FESTA,
ON NO HI FALTA XERINOLA,
GRESKA NI COCA COLA.

I PER CELEBRAR LA NOSTRA DIADA,
A LA PLAÇA DE "LA MIRADA"
FEM UNA BONA PARADA,
PLENA DE LLIBRES I MIRADES.

UNA ROSA VERMELLA
I UN SOMRIURE T'ESPERARÀ.
AIXÍ QUE SI VOLS XALAR,
A LA PLAÇA HAS D'ANAR.

**Soraya, Marçal i Arlet
(C.M.)**

LA LLEGENDA DEL PRÍNCIP PELUT

El 23 d'abril, llibres i roses, mil.
Les parades plenes de llibres i gent.
I pobres roses, si fa vent.
La llegenda de Sant Jordi us direm
i tots junts riurem.

Hi havia una vegada un poble
que era molt pobre.
Hi vivia un príncep panxut
que era molt pelut.
I un drac presumit
que es passava tot el dia al llit.

La seva mare mai cuinava
i quan tenia gana,
gallines i conills agafava.
Els animals es van acabar,
i el príncep es va voler menjar.

En aquell moment tots van veure una ombra.
Era Santa Jordina en una escombra.
El seu cavall que era molt xerraire,
havia anat a prendre l'aire.

A salvar al príncep venia.
Volia portar el drac a la carnisseria,
a què es comprés llonganissa
i se n'anés a Suïssa!!!

I així va ser com el príncep es va salvar
i Santa Jordina se'n va tornar a anar.

Els nens i les nenes de
CICLE INICIAL
Jofre Pellicé, Ona Tost,

**Rai Cortés,
Maksim Yuzko,
Roc Serramià,
Tian Gisbert,
Júlia Cardona,
Àger Montané**

EL DRAC VS. SANT JORDI

El Drac a la seva cova està,
Sant Jordi es vol menjar,
en un estofadet ben calentet
o si no un guisat ben perfumat.

Però Sant Jordi vol matar al drac
i ficar-lo dins d'un sac.

La victòria celebrarà
i una festa farà.

Roc i Nath – Els Artistes -
JULIOL 2021

SANT JORDI JUGANER

ARRIBA SANT JORDI JUGANER,
DISFRESSAT DE FETILLER.
UN DRAC MAG UN TRUC FARÀ
I UN SAC PLE DE ROSES APAREIXERÀ.

EL CAVALLER JUGANER,
TOT JUGANT A "FET I AMAGAR",
LA PRINCESA TROBARÀ
I UNA ROSA LI REGALARÀ.

LA PRINCESA EN AGRAÏMENT,
L'AJUDARÀ A ARREGLAR LA MENT
AMB UN LLIBRE D'ARGENT
I UN SOMRIURE PERMANENT.

BON SANT JORDI A TOTHOM!

Laia i Paula (C.M.)

SANT JORDI, LA LLEGENDA

SANT JORDI ÉS VALENT
I SALVA A LA GENT.

LA PRINCESA ÉS BONICA
I MOLT PRESUMIDA.

EL DRAC SE LA VOL MENJAR
I EL CAVALLER LA SALVARÀ.

EL CAVALLER ARRIBA AMB EL SEU CAVALL
I MATA EL DRAC D'UN TALL.

SANT JORDI LI REGALA UNA ROSA
A LA PRINCESA MÉS FAMOSA.

VISCA SANT JORDI!!!!!!
VISCA LES ROSES!!!
VISCA ELS LLIBRES!!!!
VISCA VILAPLANA!!!!

Classe dels Pirates
**P5: Arlet, Bruna,
Berta, Yu'a**
**P4: Samuel, Guim,
Nua, Inés**
**P3: Martí, Blai,
Etna i Lluc.**

UN CAVALLER DIFERENT

Cavaller i cavall blanc,
el perill estan buscant.
Contra un drac lluitaran,
el poble salvaran
i la gent l'hi agrairà.

El rostre ensenyarà
i tothom se sorprendrà,
perquè una bella donzella veuran.

Al príncep ha salvat,
i més que una amistat ha començat,
perquè la rosa, del drac ha brotat.

Com a nom tenia...
Santa Jordina!

Isona – Els Artistes -
SANTA ROSA

LA PRINCESA VA MATAR AL DRAC
D'UNA BUFETADA AL CAP,
I AL SEU PRÍNCIP ESTIMAT
UNA ROSA LI HAVIA REGALAT.

PERÒ EL DRAC VA RESSUSCITAR
I DE LA SEVA BOCA
MOLTS LLIBRES VA DISPARAR.
LA ROSA EL VA MATAR
I AMB ELS LLIBRES ES VA QUEDAR.

PRÍNCIPS I MIL ROSES
AL CASTELL VAN TORNAR
I PELS CARRERS DEL POBLE
HO VAN CELEBRAR.

Marc, Iris i Josep (C.M.)

LA DIADA DE SANT JORDI

La tradició catalana
per fi ha arribat
i Sant Jordi
l'han anomenat.

Paper i cartró agafaré,
perquè el drac em quedi molt bé.

Pel carrer hi aniré
i als nens divertiré.
El dia de Sant Jordi gaudiré
i una rosa i un llibre regalaré.

Alèxia, Michaela
i Azahara – Els Artistes -

UN DRAC DIFERENT

Aquest drac està content,
salta i balla
i no es menja la gent.
No té un alè pudent,
sinó excel·lent.
És honest,
simpàtic i molt llest.
Ell no vol matar,
vol salvar a la gent.
Perquè és un drac diferent
i molt més valent.
Sant Jordi el volia matar,
però ell no volia lluitar.

Isona, Leo i Nil
- Els Artistes -

LA ROSA

Vermella com la sang,
verda com l'esmaragda,
brilla com un diamant
i rodona com una poma.

Aquesta és la rosa,
que l'amor s'hi posa.

Si li dones una rosa
a la teva esposa,
et farà un petó
i semblaràs un reietó.

Una rosa i un llibre regalaràs,
i d'aquest Sant Jordi, gaudiràs.

Nil i Leo - Els Artistes -

UNA LLEGENDA AL REVÉS

Sant Jordi, 2021

Una reina, un príncep, una rosa, un cavaller diferent, un petit drac bo i un gran drac dolent.

Hi havia una vegada, a la vila de Montblanc, un gran drac ferotge que treia foc pels queixals. Quan es va haver menjat tot el bestiar, la gent del poble i del castell van haver de pensar una altra manera d'alimentar-lo.

Al final, a la gent del poble només se'ls hi va acudir fer un sorteig per veure qui es menjaria el drac. Cada dia, una persona anava a la cova del drac per ser devorada.

Un dia li va tocar al fill de la reina. El príncep es va fer el valent, però en veritat estava mort de por. Quan va anar a la cova del drac, abans que ell pogués entrar, va començar a sentir un cavall: cloc-cloc, cloc-cloc.

Era la cavalleressa Santa Jordina, muntada en el seu cavall negre. Es va posar al costat del príncep i van entrar tots dos a la cova. Dins hi van trobar un munt de gent amagada sota d'una taula. Eren els que el drac s'havia de menjar.

De cop, van començar a veure una ombra. Era el drac que s'anava apropant, a poc a poc, fins que va ser al costat de Santa Jordina i el príncep. Ells van veure que el drac no era tan gran com es pensaven.

El drac quan els va veure es va espantar i Santa Jordina li va dir:

- Per què t'espantes, drac?

I el drac va contestar:

- Perquè em pensava que éreu el meu pare! I ara sortiu d'aquí abans que vingui, i emporteu-vos les altres persones.

Pum, Pum, Pum!

- És massa tard. Ja ha arribat. Amagueu-vos ràpid! -va dir el dragonet.-

Rooc..., va rugir el drac.

- Hi ha un cavall a la porta de la cova. Porta'l aquí dintre i així te'l podràs menjar, Parrac! -va dir el drac gran.-

Però pare, no me'n vull menjar d'animals ni de persones. Vull ser vegetarià.

- Ja ho hem parlat un munt de cops, Parrac. Els dracs no són vegetarians i no hi donis més tómb. Adéu!

El dragonet es posà molt trist.

- Perdó per espantar-vos -va dir el dragonet- No us vull fer cap mal. Podem tornar a començar com si no hagués passat res?

Santa Jordina va assentir amb el cap i va dir:

- Bon dia! Sóc Santa Jordina!

El drac va fer un gran somriure i li va contestar:

- Bon dia! Em dic Parrac i sóc el fill del drac gran!

Quan per fi el príncep va parlar, va dir:

- Jo sóc el teu p-p-príncep. El fill de la reina.

- Benvinguts a la meva cova -va dir en Parrac.

Què és el que et passa?

- És que el meu pare vol que mati qualsevol persona o animal. Ja m'agradaria deslliurar-me'n, però és impossible.

A Santa Jordina se li va acudir una idea i l'hi va dir al Parrac, a cau d'orella.

En Parrac va contestar:

- Em farà pena, però ell és molt dolent. És el que s'ha de fer!

I van marxar tots cap a la cova del pare d'en Parrac.

Santa Jordina tenia un pla pensat i va dir:

- Parrac, tu amaga't, perquè si et veu el teu pare, s'enfadarà molt i tu príncep faràs d'esquer i jo faré el que millor sé fer... de cavalleressa.

El príncep es va apropar a la cova del drac i el drac va sortir. Quan estava a punt de menjar-se el príncep, va aparèixer Santa Jordina, muntada en el seu cavall negre. Va lluitar contra el drac fins que li va clavar la llança.

De la sang del drac, va brotar un roser amb unes roses del vermell més intens que et puguis imaginar. Santa Jordina en va collir una i la va regalar al príncep.

Va mirar a en Parrac i li va preguntar com estava, i aquest va respondre:

- Bé. Ara podré ser un drac vegetarià i no faré mal a ningú. Per fi podré ser el drac que volia ser des que era petit.

- Molt bé, Parrac! -va dir el príncep.

- Ja no tartamudeja, majestat!

- Quan està a punt de menjar-te un drac, deixes de tindre por de tot! -va dir el príncep.

- Genial! -va dir en Parrac.

I conte contat, ja s'ha acabat.

Text: Azahara Llauredó Reina (6è)

Dibuix: Roc Sardà Aliana (5è)

ELS PIRATES

Aquest curs els més petits de l'escola hem estat la classe dels pirates i hem après moltes coses. Ara us n'explicarem unes quantes.

Com són els barcos pirates?

Bruna: els vaixells pirates tenen canons.

Guim: la proa és la part del davant.

Arlet: la cofa és des d'on miren per veure si venen pirates i està al pal major.

Guim: també miren si veuen una illa.

Arlet: tenen bodega.

Berta: és on guarden les coses.

Yu'a: porten una bandera amb una calavera.

Lluc: tenen un timó.

Bruna: el timó serveix per conduir el vaixell.

Martí: tenen àncora.

Berta: serveix per aturar el vaixell.

Guim: la part del darrere del vaixell és la popa.

Guim: els vaixells tenen finestres rodones.

Bruna: tenen una cambra pel capità.

Berta: tenen barquetes.

Bruna: tenen veles per poder anar més ràpid.

Lluc: naveguen pel mar.

Com lluiten?

Bruna: els pirates tenen armes i gronades de mà.

Guim: i sabres i punyals.

Berta: tenen pólvora negra per posar als canons. També tenen destrals.

Bruna: i pistoles.

Guim: els mosquets són unes pistoles més grans.

Inés: tenen espases.

Arlet: i bombes pels canons.

Bruna: tenen ganxos.

Guim: ataquen vaixells.

Berta: per atacar els vaixells de vegades es disfressen de dones.

Bruna: també de vegades canvien la bandera per enganyar als enemics i amaguen una part de la tripulació.

Irene: quan els pirates volen atacar un vaixell diuen...

Tots: a l'abordatge!

Com van vestits els pirates?

Arlet: de vegades tenen una pota de pal, perquè els han mossegat els taurons o els cocodrils. Porten roba còmoda.

Berta: si els hi ha tallat una mà, es posen un garfi.

Etna: de vegades porten l'ull tapat.

Bruna i Berta: perquè els poden haver ferit l'ull.

Martí: porten un mocador al cap.

Samuel: de vegades porten un barret.

Berta: també porten tattus.

Arlet: de vegades porten samarreta de ratlles.

Bruna: i botes i faixa.

Les mascotes dels pirates.

Nua: tenen mascotes, com els lloros.

Arlet: i els micos.

Els mapes dels pirates. Què tenen dins dels tresors?

Nua: els pirates tenen tresors.

Berta: tenen mapes per saber on amaguen els tresors.

Yu'a: els tresors els amaguen a unes illes secretes.

Arlet: als tresors hi ha joies.

Bruna: també hi ha or.

Berta: els tresors estan enterrats a terra.

Els pirates som: el Blai, el Martí, l'Etna, el Lluc, el Samuel, la Nua, el Guim, la Inés, la Berta, la Brunna, la Yu'a i l'Arlet.

SERVEI DE TAXI 6-Q 7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326

Polígon Industrial Borges 1 - C.
de les comunicacions, parcel·la 15
LES BORGES DEL CAMP

☎ 977 817 438 ☎ 615 222 771 🌐 www.alusalvat.net

📱 serralleria i alumini salvat 📱 serralleria i alumini salvat

- ✓ Tot tipus de tancaments en alumini
- ✓ Automatismes per a portes metàl·liques
- ✓ Automatismes per a portes de garatge i persianes de la llar de la marca NICE i SOMFY
- ✓ Fusteria d'alumini K.Line i fusteria metàl·lica
- ✓ Treballs amb acer inoxidable
- ✓ Finestres d'alumini exterior i fusta interior
- ✓ Portes seccionals

■ *Magda Montlleó Llauredó,*
Regidora de Cultura

La Fira de Sant Isidre

Quan vaig entrar de regidora de Cultura, a l'Ajuntament de Vilaplana, un dels objectius que em vaig proposar va ser el de potenciar la Cultura, i sobretot, tenir en consideració tot allò que ja es feia al poble. A Vilaplana tenim persones que pinten, que escriuen prosa, que fan versos, que fan joies, que canten, que toquen instruments musicals...

La pandèmia ens ha fet estat més d'un any amb confinaments i restriccions, i quan hem pogut fer activitats, han estat condicionades per les normatives vigents.

El temps passa que no te'n adones, i el mes de juny ja farà dos anys que em vaig estrenar de regidora i només me'n queden dos per fer els projectes que m'havia plantejat.

Tenia al cap la idea de fer una mostra de l'artesanía i de l'art que es feia al poble, cap al bon temps, però no acabava de veure de quina manera ho podia portar a la pràctica. Ho vaig plantejar al Josep, l'alcalde, i ell, amb el seu bon criteri em va dir:

- I si fèssim una Fira?

Em va semblar perfecte. Vam pensar que estaria bé fer-la per Sant Isidre, Patró de la Pagesia, dia 15 de maig, i que enguany va caure en dissabte.

Com que era la primera vegada que havia d'organitzar una Fira amb paradistes, vaig contactar amb la Patrícia, que és una experta en el tema de les Fires, i vaig seguir al peu de la lletra tots els consells i les propostes que ella em va donar.

Vam fer la convocatòria de la Fira pel Telegram de l'Ajuntament i també la vam passar per les xarxes. De primer, es van anar apuntant els del poble i després ho vam obrir a la gent dels pobles veïns. Hem arribat a ser **vint-i-una** paradistes: **divuit** paradistes i **tres** associacions solidàries o reivindicatives.

Per facilitar la comunicació entre tots, vaig crear un grup de whatsapp, que ens va ser de molta utilitat.

Com a lloc per fer la Fira de Sant Isidre, vam triar La Planeta. L'espai permetia poder posar les paradistes de la Fira al voltant de la pista, concretament, a la part del fons i a la part esquerra. A la pista, a la part dreta i centrat, hi posàriem l'escenari i acabaríem d'omplir la pista amb les cadires pel públic.

Vam programar dues actuacions per dissabte: **"Els Picarols"**, al migdia i pels petits, i **"S3lees"**, al vespre i pels grans.

El dia de Sant Isidre, vaig arribar aviat a la Planeta, amb tota la planificació feta, però amb previsió de possibles canvis. Em feia por que arribessin tots alhora, però van anar arribant espaiadament, de manera que va ser molt fàcil anar-los distribuint pels espais que havien d'ocupar. Totes les paradistes i les associacions van muntar sense problemes.

Vam tenir sol, i aïret cap al migdia. A la tarda, algun nuvolet que tapava el sol i era d'agrair.

La Fira i les dues actuacions es van complementar molt bé. Es va respirar un bon ambient durant tot el dia. Va venir força gent, del poble i de pobles veïns, que van passar per les Paradistes i per les Associacions i que van assistir als dos concerts. Els paradistes, les associacions, els col·laboradors i la gent em van manifestar que s'hi havien trobat molt a gust i em van animar per una pròxima edició. Esperem que l'any que ve la puguem tornar a fer, millorant-la amb els suggeriments i les aportacions de tothom.

Un agraïment als paradistes, a les associacions, als col·laboradors desinteressats, a la brigada municipal i a tots els que van passar per la Fira, perquè tots van fer que la Fira fos un èxit!

Moltes gràcies,

■ ■ ■

Presentació d'un llibre a la plaça de la Riba

■ *Mercè
Mestre
Barberà*

El dia de Sant Jordi d'enguany fou ben diferent per a mi. Els amics, seguint la idea de l'amiga i escultora Mercè Bessó, m'havien regalat per l'aniversari l'edició del meu poemari "L'ÀNIMA I LA FLOR", magníficament il·lustrat per ella.

Fou tota una sorpresa! I com que el llibre va sortir a la llum pública al voltant de la data de Sant Jordi, se'm va acudir de presentar-lo també al poble de Vilaplana, on tan bones estones he passat.

I així doncs li vaig escriure a la Magda Montlleó, que va agafar al vol la iniciativa.

Vam ser presents durant el migdia de la Diada a la Plaça de la Riba, on ens vam retrobar amb els amics de Vilaplana i vam passar un bon ratet. I a la tarda, l'Alba Closa va llegir uns quants poemes del llibre.

Sé del cert que a molts vilaplanencs els va sorprendre assabentar-se que jo, la Merceneta, fos poetessa, puig que em coneixien com a soprano i mestra de cant.

De vegades la vida és ben curiosa... i et dona oportunitats de fer-te sentir en múltiples disciplines. Per mi, escriure ha estat sempre un goig i una necessitat expressiva, i és des d'aquest àmbit que m'hi he atrevit.

I ara us en vull fer partícips convidant-vos a llegir el meu llibre, que podeu trobar a les llibreries de Reus.

Amics vilaplanencs, Salut i Llibres!

■ ■ ■

Frases fetes i dites de Vilaplana

■ *Mariona Juanpere*

Aquest és un petit text amb algunes de les expressions tradicionals que es feien servir abans. A veure si ho enteneu:

Brivalls! Brivalls!

Feu cap alego, que el sol se'n va a la posta i s'atansa l'hora de sopar i d'anar a joca.

Les expressions que van sortir al número anterior són:

— **Ser més just que un petador**

No surt en diccionaris, és molt probable que sigui una frase pròpia de la zona.

Reuneix bastants significats, però el principal és aquest: ser poc intel·ligent. Altres significats són: ser poc hàbil, un lloc estret on no hi cap res, anar la cosa molt igualada.

S'utilitza sobretot en àmbit familiar.

A l'enquesta del meu treball, feta a les persones vinculades amb Vilaplana, ha sortit que la coneix el 82,4% dels enquestats i la utilitza el 57,5%.

— **Tocar l'arquet**

Aquesta frase feta vol dir: molestar.

La coneixen aproximadament la meitat dels enquestats (un 51,6%) i la utilitzen un 21,6%.

Al pròxim número parlaré del significat d'aquestes expressions:

— **Contestar a tres quarts de quinze**

— **Si a bodes no m'hi vols, aconvida'm el dijous**

— **Donar per la pala**

En saps el significat?

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

ANTIC REFUGI DE LES AIRASSES

(CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA – CEC)

■ *Antoni Olivella Cunill*

Situat a 960 m d'alçada, a prop de l'antic poble de la Mussara, Serra de Prades. Estava ubicat a uns 30 m del cingle de Les Airasses amb una fantàstica vista sobre el Camp de Tarragona.

Va ser inaugurat el 14 de novembre de 1926, any del 50è aniversari del Centre Excursionista de Catalunya i va ser construït segons el projecte arquitectònic de Domènec Sugrañes i Gras (1878-1938), arquitecte reusenc, que va ser un estret col·laborador de l'extraordinari arquitecte Antoni Gaudí i Cornet (també soci del CEC). Domènec Sugrañes va ser l'arquitecte de la casa de Ciríac Bonet a Salou (casa Bonet) i va succeir a Antoni Gaudí com a arquitecte de la Sagrada Família de Barcelona, quan aquest va morir atropellat el 1926, des del 1926 fins al 1936, obres que es varen detenir per raó de la Guerra Civil.

El seu finançament va ser possible gràcies al mecenes i soci del CEC, Ciríac Bonet. Cal esmentar que en principi la donació econòmica va ser anònima, ja que en Ciríac Bonet no volia aparèixer com filantrop de tal magnífica obra, però anys després es va saber amb la seva autorització, ja que també va donar, l'any 1934, l'import necessari per

Refugi Inauguració

a la construcció del Refugi CEC de Siurana. El CEC com a homenatge per les seves donacions i col·laboracions va determinar de posar el seu nom al Refugi de Siurana.

Vull transcriure el relat de la memòria del CEC en la celebració del 50è aniversari relatiu a Ciríac Bonet i al Refugi de les Airasses:

"No puc menys de recordar-vos un fet extraordinari ocorregut amb ocasió del Cinquantenari; em refereixo al donatiu del Xalet de Les Airasses, completament equipat, fet al Centre per un dels seus benemèrits socis, amb tanta generositat i modèstia que ni tan solament ens ha permès el goig d'homenatjar-lo com caldria al seu gest, car el donatiu ha estat fet amb la condició de no fer públic el seu nom. De tot cor felicitem el digne patrici pel seu

donatiu i tots hem d'enorgullir-nos de tenir-lo per company. Que la seva gesta quedi gravada en el cor de tots i sigui imitada amb les forces de cadascú per l'engrandiment de la nostra entitat". (Butlletí CEC, Any XXXVII, Desembre 1927, Núm. 391, pàg. 449).

El Refugi de Les Airasses constava d'una sola planta, quasi quadrada, dividida en dos mòduls; un destinat a menjador, sala d'estar i cuina, i l'altre, a dormitori amb lliteres per sis persones i lavabos. El disseny exterior era molt bonic d'estil modernista.

De bon començament es va establir un reglament d'ús, segons consta en el Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya de febrer del 1927:

— Prioritat per als socis del CEC i del Centre de Lectura de Reus, entitat

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Carles Bonet Juanpere
ENGINEER ELÈCTRIC

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85 • 43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1 • 43840 SALOU
C. Jaume I, 8 • 43380 VILAPLANA
Tel. mòbil **667 273 477**
alvarjuanpereolive@hotmail.com

El refugi actualment

de la qual també era soci en Ciríac Bonet.

— Els següents en la prioritat eren els socis dels clubs de muntanya de Madrid, Peñalara i Club Alpino Español (CAI) i els socis del Club Alpí Francès (CAF).

Ara bé, hi havia una prioritat principal: abans de tothom, eren els malalts i els ferits.

Les tarifes per pernoctació aplicades varen ser inicialment de:

1 pesseta per als socis CEC i del Centre de Lectura de Reus.

2 pessetes per als socis dels clubs de Madrid abans esmentats i els del CAF.

4 pessetes per la resta de pernoctants.

També per utilitzar la cuina i la taula del menjador per als no pernoctants es va establir un preu d'1 pesseta.

La clau es demanava a un veí de La Mussara, ja que el refugi no tenia guarda.

Malauradament el refugi es va malmetre sobretot durant la guerra civil del 1936-1939 i va haver-se d'abandonar durant uns anys.

Però l'any 1955 va recuperar-se i va rehabilitar-se de nou el Refugi, gràcies a les obres realitzades amb el finançament dels fills de Ciríac Bonet i de les entitats excursionistes de Reus, Tarragona i Valls, encapçalades pel Dr. Josep

Domènech, antic Delegat Provincial de la "Delegación Catalana de la Federación Española de Montaña".

La nova inauguració va fer-se el 4 de desembre del 1955.

Va seguir sent lloc de boniques excursions per la Serra de Prades, excursions que avui són presents en la zona.

Al Llevant, la gran plana del camp de Tarragona fins al coll de Balaguer.

A Migdia, la serralada que comença al coll de Balaguer, la Serra de Llabe-ria, la Mola de Colldejou, Escornalbou, la muntanya de Puigcerver que divideix el camp de Tarragona i el Priorat, i el Pic de Gallicant (1.050 m d'altitud).

A Ponent, el Montsant, els Plans de la Guàrdia i les Muntanyes de Prades, amb el Tossal de la Baltasana (1.203 m d'altitud).

Al Nord, el pic de la Mussara i els Motllats.

Posteriorment, després de la nova inauguració del 1955, el poble de La Mussara va quedar abandonat l'any 1959 en un procés que venia donant-se des de feia uns anys.

El despoblament va provocar una manca de manteniment del Refugi de Les Airasses, quedant abandonat totalment durant els anys seixanta. Avui queden part de les parets i arcades i hi consta una placa pràcticament il·legible, rememorant el que va ser el refugi i el seu arquitecte.

Prop de les restes del refugi hi ha un memorial que va col·locar-se el 28 d'abril del 1978, dedicat a Josep Iglésies i Fort, il·lustre reusenc, historiador, geògraf i escriptor que va ser soci del CEC i del Centre de Lectura de Reus. En l'àmbit dels esports de muntanya va escriure l'Enciclopèdia de l'Excursionisme en el 1964 i junt amb Joaquim Santasusagna, les guies de muntanya de la Serra de Prades, Montsant i altres.

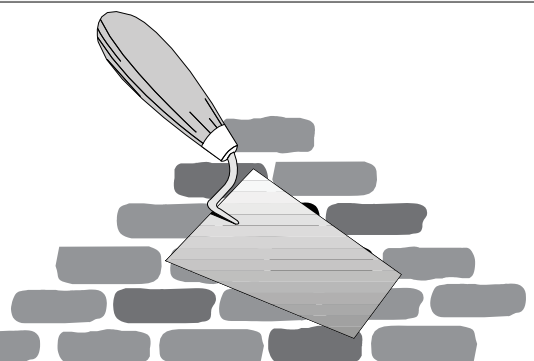
■ ■ ■

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

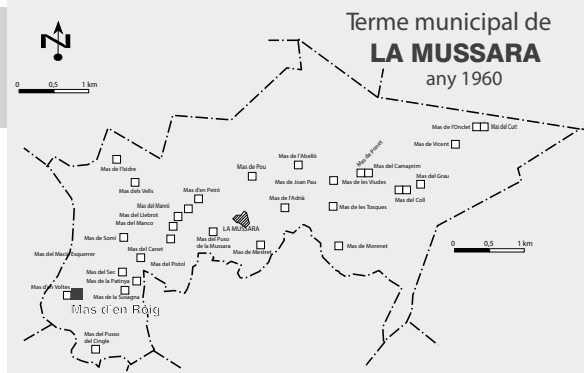
C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

MASOS I CASES DEL TERME DE LA MUSSARA

■ *Joan Serra Ferré*

MAS D'EN ROIG

SITUACIÓ

Situat sota la Punta del Sec, aguaita sobre el Barranc de l'Esquerrer. Forma un sol edifici amb el mas d'en Voltes i es troba a poca distància del límit de terme amb l'Arbolí.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. El primer cop que surt anomenat és el 1876, quan s'inscriu al Registre Civil, el naixement de Salvador Juanpere Agustench.

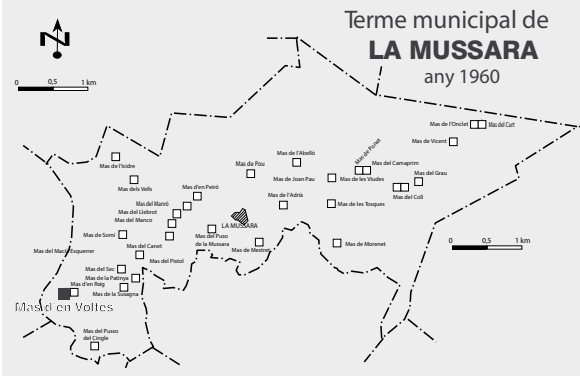
PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonat el 1931, quan la família de Jaume Vallverdú Magrané, formada per quatre persones, marxà cap a Alforja.

El mas era propietat d'un tal Franquet d'Ulldemolins.

MAS D'EN VOLTES

SITUACIÓ

Situat sota la Punta del Sec, aguaita sobre el Barranc de l'Esquerrer. Forma un sol edifici amb el mas d'en Roig. Es troba a poca distància del límit de terme amb l'Arbolí.

ESTAT I HISTÒRIA DE LA CASA

Està totalment enrunat. El primer cop que surt anomenat és el 1877, quan s'inscriu al Registre Civil, el naixement de Teresa Juanpere Nadal.

PROCÉS D'ABANDÓ

Segons A. Manent (2003), el mas quedà totalment abandonat el 1924, quan hi morí Josep Juanpere Grifoll (lo Jaio Voltes). Segons el Registre Civil, aquest òbit es produí el 1926. No tornà a ser habitat.

El mas era de propietat.

NAIXEMENTS

Any	Sexe	Nom de la criatura		
1877	D	Teresa	Juanpere	Nadal
1880	H	Joan	Juanpere	Nadal
1882	H	Francesc	Juanpere	Nadal
1884	H	Salvador	Juanpere	Nadal
1888	D	Mercè	Juanpere	Nadal
1890	H	Victorí	Juanpere	Nadal
1893	H	Zacaries	Juanpere	Nadal

Font. Registre Civil de la Mussara, Ajuntament de Vilaplana
Elaborat: Joan Serra Ferré (2015)

Històries de Mussagats

En aquest número, Mussagats no vol parlar de l'associació ni de les tasques que fa; ja ens haureu vist venent números per la mona de setmana santa, a la paradeta de sant Isidre i fins i tot, potser heu vist el menjador pels gats a la vora del pont de Mallafré. En aquest número us volem explicar dues de les moltes històries que et vénen a trobar quan et preocupes pels gats, aquests germans petits nostres tan desprotegits.

Floki, el supervivent

No sabem si recordareu que en el darrer número de Lo Pedrís parlàvem d'un gat atropellat, que no vam poder salvar. Pensàvem que passaria el mateix amb el Floki, un gatet blanc amb taques negres, que el Tomàs va trobar a la carretera, el dia 2 de març, entre l'Aleixar i Maspujols, després que un cotxe l'envestís i el deixés molt ferit a la cuneta. De fet, quan el va recollir, el Tomàs es pensava que ja estava mort. Amb molt poques esperances, el va portar al veterinari i va resultar que tenia la mandíbula inferior fracturada i una contusió a les costelles que li havia provocat un pneumotòrax.

Mentre els veterinaris lluitaven per salvar-lo, Mussagats va mobilitzar les

LO PEDRÍS

xarxes per trobar-ne l'amo. L'endemà mateix ens van dir que respirava molt millor i que aviat li podrien estabilitzar la mandíbula. Per altra banda, la notícia es va escampar per les xarxes i una noia de l'Aleixar el va reconèixer com a membre d'una colònia de gats ferals prop de casa seva.

Ella mateixa es va oferir per acollir-lo mentre es recuperés, així que pel Floki les coses pintaven bé, tot el bé que pot pintar la vida per un gat que ha patit un atropellament i que porta ferros a la boca. Val a dir que va passar tres dies sense poder menjar. Però la recuperació va ser ràpida i, després de treure-li els ferros, el dia de Sant Jordi ja pensàvem reintegrar-lo a la colònia, el seu hàbitat natural.

Ara bé, qui pot saber què passa pel cap d'un gat? Quan l'Anabel i l'Eva estaven retornant el Floki a la seva colònia de l'Aleixar, aquest, en comptes d'anar a veure els col·legues, es va amagar dins del motor del cotxe de l'Anabel. Potser feia fred o potser volia anar a retalló de les persones que l'havien ajudat. Qui pot saber-ho? La qüestió és que va ser tota una aventura treure'l de l'amagatall. Amb ajuda d'un mecànic i després de moltes esgarrapades i mossegades el van poder treure. Ara tomba per la seva colònia, esterilitzat i més content que un gínjol.

Odín, el viatger

Un dia, va arribar al poble un gatet negre que no es deixava tocar. Coixejava una mica i es va quedar pel passeig de la Mussara, passant sovint per davant de la botiga del Jordi. A poc a poc es va anar fent més mansoi, i llavors vam veure que tenia l'ull esquerre molt malament, com si li hagués sortit de lloc i el pogués perdre. Era urgent capturar-lo i portar-lo al veterinari, però no és gens fàcil agafar un gat feral.

Per sort, amb molta paciència i

llaunetes, la Joana el va poder fer entrar al *transportin*. Eren les deu de la nit del dia 14 d'abril. La primera part estava feta, però faltava la resta. S'havia de portar a urgències immediatament? Era millor esperar l'endemà i invertir els diners a salvar-li l'ull? Es va decidir que passés la nit a ca l'Anabel, dins el *transportin* i que, al matí, el Joan de Mussagats el portés al veterinari. Aquella nit vam tenir la primera sorpresa; el gatet es va portar molt bé, com si estés acostumat a estar dins d'una casa. D'on havia sortit el gatet negre? Podia ser que tingués amo i no fos un gat feral? De fet, ja tenia nom. Li havíem posat Odín, el nom del déu nòrdic que va sacrificar l'ull esquerre per aconseguir la sapiència.

El gat Odín també va perdre l'ull; l'Antonio de Reus Vet, el veterinari, no li va poder salvar. Ens va dir que hi devia tenir una infecció antiga, potser de naixement. També ens va dir que no portava xip, així que no podíem saber si havia tingut mai amo. A banda de netejar-li la conca orbitària el va esterilitzar i desparasitar. A dos quarts de nou del dia 15 d'abril l'Eva el recollia del veterinari i explicava al grup que el gatet ja es començava a despertar i que s'havia portat molt bé.

Què s'havia de fer amb l'Odín? Deixar-lo anar de seguida? O seria millor que estigués unes hores a sopluig?

El gatet va passar el postoperatori

VILAPLANA

a ca l'Anabel, primer una mica marejat, però després ja va dormir al seu jaç, i al matí va voler menjar. Així que el capvespre del dia 16 vàrem deixar-lo lliure al passeig de la Mussara, a fer la seva vida de gat.

I aquí podria haver acabat la història del gat Odín, una història de col·laboració (Joana, Anabel, Joan, Antonio, Eva) amb un final feliç, perquè un gat sense ull i sense amo, pot fer una vida normal. I de fet, se'l veia passejant pel poble, ben aplegre.

Però no va acabar aquí la història, deu dies després l'Odín va desaparèixer. I aquest no és el comportament normal d'un gat feral, i menys de l'Odín, perquè ja s'havia fet un territori, tenia l'alimentació assegurada i es deixava tocar. Fent honor al seu nom, l'Odín era un gat viatger? Perquè un dels noms del déu Odín és "caminant", o "el que coneix el camí" i es diu que es passeja pel món, agafant diverses formes però sempre borni, mancat de l'ull esquerre.

El misteri es va resoldre de la manera més feliç i inesperada possible. L'Odín no havia marxat, sinó que els seus amos l'havien trobat a la rotonda d'entrada al poble. Ens ho va explicar l'Eva emocionada, perquè els amos s'havien posat en contacte amb ella mitjançant el Facebook. Com si fos un conte de fades, ens deia que el gatet negre al qual havíem anomenat Odín es deia en realitat Vakira i que havia nascut a Torreforta. La seva família té una finca a Alforja i quan l'hi van portar, es va escapar al cap de quinze dies. Ells no l'havien deixat de buscar des de llavors. Un any i mig buscant-lo fins que el van veure a la rotonda de Vilaplana.

I com van contactar amb l'Eva? El seu veterinari els va dir que l'operació de l'ull i la castració havia de ser cosa d'una associació animalista. Van buscar i van trobar Mussagats al Facebook. Com us podeu imaginar ens estan infinitament agraïts i nosaltres estem molt contents que el Vakira hagi pogut tornar a casa. Ara sabem que la malaltia de l'ull no era de naixença, perquè hem vist les fotos de cadell, i també entenem que fos tan mansoi. L'Odín-Vakira no havia estat mai un gat feral, només era un gat que buscava tornar a casa.

■ ■ ■

Conferència "Els maquis a les Muntanyes de Prades"

■ *Jordi Serra Ferré*

El passat 6 de març el doctor Lluís Colomé va fer una conferència al Casal Vilaplanenc amb el títol "Els maquis a les muntanyes de Prades", organitzada per l'Associació d'Amics de les Muntanyes de Prades. Malgrat la seva formació com a metge, molt reconegut a la ciutat de Reus i a la comarca, el doctor Colomé és un gran aficionat a l'excursionisme i també un bon estudiós de la història local. Va començar a estudiar el moviment guerriller de la postguerra a la seva terra natal, el Prepirineu català, i també episodis de la Guerra Civil. Posteriorment el seu interès es va traslladar cap a l'estudi de la Guerra civil i la primera postguerra a les comarques me-

ridionals. Ha treballat especialment el fenomen dels maquis a les Muntanyes de Prades.

En la seva conferència va passar revista, amb molt de detall, als diferents grups guerrillers que van ser actius a la nostra zona en la dècada de 1940, i també les característiques diferencials de cadascun d'ells, així com el final que van tenir. Interès especial va tenir la part dedicada al grup conegut com Els Patacons. En va explicar la gènesi del grup, la seva composició, les diverses vicissituds que va haver d'enfrontar i, especialment, el seu desgraciat final. El doctor Colomé ha pogut estudiar tota la documentació sobre el seu procés, amb les autòpsies dels membres morts incloses, i va poder reconstruir amb molta exactitud els fets que van conduir a la desarticulació de la partida dirigida per Ramon Roig Recasens, el Patacó.

La xerrada va despertar molt d'interès, amb la totalitat de les places disponibles, per les restriccions de la pandèmia, ocupades.

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

SALVADÓ - MARINÉ, S.L.

Carrer Les Creus, núm. 2

Tels. 977 816 489 - 665 562 648

43356 **ALFORJA**

mirallesalforja@telefonica.net

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

CR4

Comercial Reus 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39

Pol. I. Agro Reus 43206 **REUS**

Telèfon 902 023 390 - 977 327 350 Fax 977 124 014

comandes@cr4.cat - www.cr4.cat

SORTIDES D'ENTORN

■ BLAI

■ ETNA

■ LLUC

■ MARTÍ

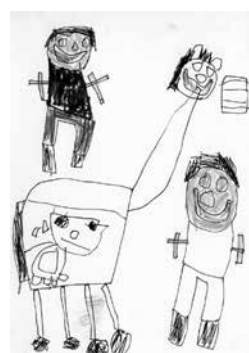
■ GUIM

■ INÉS

■ NUA

■ SAMUEL

■ ARLET

■ BERTA

■ BRUNA

■ YU'A

■ ÀGER

■ JOFRE

■ JÚLIA

■ IRIS

■ ONA

■ ROC

■ TIAN

■ LAIA

■ MAKSIM

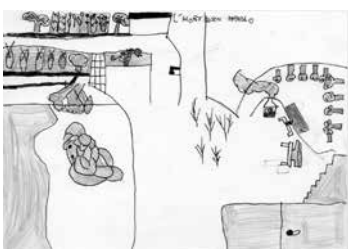
■ RAI

■ EÇKWE

■ ARLET

■ MARC

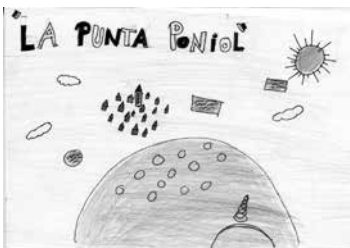
■ SORAYA

■ ARUN

■ JOSEP

■ PAULA

■ LEO

■ ELNA

SEGUEIX A LA PÀG. SEGÜENT >>

**Grup de teatre
de Vilaplana**

■ MARÇAL

■ ALÈXIA

■ ISONA

■ MICHAELA

■ ROC

■ NIL

■ AZAHARA

■ NATH

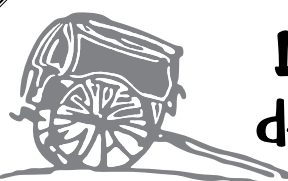
Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernàndez Llorens
 instaljf@tinnet.cat
 620 272 212

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
 Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

PASSATEMPS

Solució

1. Solitud VÍCTOR CATALÀ	7. L'hora violeta MONTSERRAT ROIG
2. Incerta glòria JOAN SALES	8. Camí de sirga JESÚS MONCADA
3. Les històries naturals JOAN PERUCHO	9. El perquè de tot plegat QUIM MONZÓ
4. La plaça del Diamant MERCÈ RODOREDÀ	10. Gràcies per la propina FERRAN TORRENT
5. Testament a Praga TERESA PÀMIES	11. Les veus del Pamano JAUME CABRÉ
6. Pedra de tartera MARIA BARBAL	12. Canto jo i la muntanya balla IRENE SOLÀ

VALFRES Pinturas
 pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
 Más de 5.000 colores al instante

977 31 71 54
 Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
 43206 REUS (Tarragona)

CÀRITAS VILAPLANA:

RECOLLIDA D'ALIMENTS (20, 21 i 22 de maig de 2021)

ALIMENTS	dijous	divendres	dissabte	TOTAL
ARRÒS			1 kg	1 kg
LLET	6 x 1,5 = 9 litres 6 x 1 = 6 litres		6 x 1,5 = 9 litres 2 x 1 = 2 litres	26 litres
TONYINA (oli d'oliva)	8 pacs de 3 (24)		2 pacs de 6 (12)	36 llaunetes
TONYINA (oli gira-sol)	5 pacs de 4 (20)		5 pacs de 3 (15)	35 llaunetes
SARDINES (oli d'oliva)			2 llaunetes	2 llaunetes
SARDINES (oli gira-sol)	6 llaunetes		3 llaunetes	9 llaunetes
PASTA	9,200 kg		9,850 kg	19,050 kg
SOBRE de sopa caldo		2 sobres de sopa de caldo		2 sobres
FARINA	3 kg	2 kg		5 kg
TOMÀQUET fregit	4 pots de 360 g (1,44 kg)		2 brics de 400 g (1,20 kg)	2,64 kg
LLEGUM cuït	18 pots		1 pot	19 pots
LLEGUM cru		1 paquet d'1 kg	2 paquets d'1 kg	3 kg
OLI d'oliva	2 ampolles de litre	2 ampolles de litre		4 litres
SUCRE		2 paquets d'1 kg	2 paquets d'1 kg	4 kg
GALETES	6 paquets (400 g)		2 paquets (500 g)	3,4 kg
CEREALS (nadó)	2 paquets (340 g)			2 paquets
NESQUIK	4 pots (390 g)			4 pots
NUTELLA	4 pots (350 g)			4 pots

PRODUCTES DE NETEJA (20, 21 i 22 de maig de 2021)

PERSONAL	dijous	divendres	dissabte	TOTAL
Sabó dutxa	10 ampolles de 750 ml 4 ampolles d'1 litre		3 ampolles de 750 ml 1 ampolla de 900 ml	13 de 750 ml 1 de 900 ml 4 d'1 litre
Xampú cabell	6 ampolles de 270 ml 2 ampolles de 400 ml		2 ampolles de 360 ml 2 ampolles de 750 ml	6 de 270 ml 2 de 360 ml 2 de 400 ml 2 de 750 ml
CASA	dijous	divendres	dissabte	
Sabó plats	3 ampolles de 500 ml		1 ampolla de 600 ml 1 ampolla de 780 ml	3 de 500 ml 1 de 600 ml 1 de 780 ml
Lleixiu			1 ampolla de 1,350 l	1,350 litres
ROBA	dijous	divendres	dissabte	
Sabó rentadora	2 ampolles de 2 litres 2 ampolles de 2,6 litres		1 pot de 490 g	2 de 2 litres 2 de 2,6 litres 1 pot de 490 g
Suavitant	2 ampolles de 2 litres			4 litres

* Diners recollits: 380€

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA SOLIDARITAT!

Mr. Fut

El Barça femení

El Barça ha apostat durant tots aquests anys per portar l'equip femení a la màxima elit europea. D'aquesta manera, gràcies a la seva feina i la seva trajectòria, el futbol femení ha agafat força. A més, amb el seu treball, fa temps que estan reclamant una major presència de l'esport femení als mitjans de comunicació. Pel que s'està demostrant, tot i els grans èxits que s'estan assolint, sembla que per molt que s'esforcin sempre acaben en un segon pla. A més, en aquesta societat en la qual vivim, sembla que hem interioritzat com a

normal que l'esport masculí tingui una major presència, ja que en definitiva és el que es consumeix i els mitjans de comunicació es mouen per allò que interessa a la gent i que, per conseqüència, els hi pot suposar una bona audiència.

Tot i que fa anys que estan intentant aconseguir aquest reconeixement amb molt d'esforç, aquest any potser ha arribat el boom definitiu amb una fita històrica per l'esport femení espanyol. A Göteborg, el Barça va fer història conquistant la seva primera *Champions League*, atrope-

llant a un Chelsea impotent davant el desplegament blaugrana. Les audiències del partit. Aquesta fita va ser un pas endavant per l'esport femení espanyol, ja no només esportivament, sinó també mediàticament, perquè la final va batre rècords d'audiència en un partit de futbol femení. La pregunta que ens sorgeix és si aquest partit suposarà un punt d'inflexió en el seguiment mediàtic del futbol femení o només ha estat un miratge perquè era una final de *Champions*.

Campiones de futbol!

Magda Montlleó Llaunadó

No em considero futbolera, però em vaig aficionar al futbol quan el Pep va entrar d'entrenador al Barça. Llavors, si hi jugava el Barça, seguia tots els partits.

La paraula **futbol**, des de sempre, em venia associada als jugadors. Però les jugadores hi eren, invisibles pels que no hem tingut cap noia futbolista en el nostre entorn familiar o social.

Elles, les jugadores de futbol, han estat molts anys lluitant incansables, sense cap mena de reconeixement. Jugaven per la seva afició, per la seva passió pel futbol.

I ves per on, m'assabento que el dia 16 de maig de 2021, al vespre, les jugadores del primer equip del Barça jugaven la final de la *Champions*. Això era molt important. Quan el Barça dels nois hi arriba, és una gran notícia i un gran esdeveniment!

Expectant, al vespre vaig mirar el futbol. Des del primer moment em va encantar veure com les jugadores del Barça dominaven el joc, ocupant tot el camp, passant-se la pilota

amb agilitat. Vaig veure un grup cohesionat que jugaven molt bé i amb un joc ràpid, net i elegant. És evident que per arribar a la *Champions*, portaven moltes victòries a l'esquena. I van guanyar la *Champions*, com si fos la cosa més fàcil del món, amb un rotund Quatre a Zero!

I, per acabar-ho d'arrodonir, també han guanyat la Copa de la Reina.

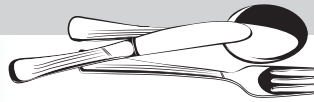
Aquest fet m'ha recordat aquell cactus, que tot d'una, al cap d'anys i anys d'estar aparentment quiet, treu una flor amb tota la seva esplendor.

Campiones, l'enhorabona i la més gran valoració al treball, a l'esforç, a la constància, a la perseverança, a la fortalesa i a tot que heu hagut d'afrontar per arribar fins aquí, que no és gens diferent dels reptes que les dones hem hagut de superar des de sempre.

■ ■ ■

PETIT d'kastró
www.facebook.com/petitdkastro
PLAÇA de L'ESGLÉSIA i de L'AJUNTAMENT de VILALLONGA del CAMP - teléfon 977840939

Pg. de la Mussara, 1
 Vilaplana del Camp
PINTURA DECORATIVA
 Josep M. Garcia
 Tel. 977 815 078
 Mòbil 619 233 190

Receptes de les àvies de Vilaplana

■ *Núria Pujals Cabré*

CREMA CATALANA

■ **M. Remei de Cal Ritu**

Aquesta recepta de la M. Remei de Cal Ritu, la fa cada any per Sant Josep. És una tradició familiar, segurament com a moltes cases.

La Mei, ha tingut la gentilesa de compartir la recepta de la Crema catalana de sa mare amb tots els lectors de Lo Pedrís.

Ingredients:

- * 6 rovells d'ous
- * 6 cullerades soperes de sucre
- * 1 litre de llet
- * Pell de 2 llimones
- * 1 canonet de canyella
- * 2 cullerades soperes rases de Maicena

Recepta:

El dia abans posem ½ litre de llet amb la pell de la llimona i el canonet de canyella esmicolat i ho deixem a la nevera.

L'endemà, es cola i es fa bullir.

A banda, es barregen els ous i el sucre i després, la Maicena i el ½ litre de llet freda.

Es posa a coure a foc mitjà, se li afegeix la llet merengada i quan tot això arrenca el bull, ja la tenim. (Si se'ns fessin grumolls, la passem per la batedora).

Immediatament, la podem abocar a una plàtera gran o en cassoles individuals (en surten unes 14) i si es vol, s'empolvora de sucre i es crema.

Ja veieu que és molt fàcil de fer, i us en llepareu els dits!

BROWNIE

■ *Isabel Mas Gil*

Aquesta recepta ens la fa arribar la Isabel Mas Gil, col·laboradora assídua de Lo Pedrís, des de fa tres anys. La cuina és una de les seves aficions. A la Residència d'Avis, "El Vilar", de la Selva del Camp, va ser companya de la Maria Castellana, i d'aquí ve la coneixença.

Per aquesta revista, un pastís de xocolata: Un Brownie, recepta de la Isabel.

Ingredients:

- * 140 g de xocolata (1 rajola)
- * 150 g de mantega
- * 4 ous sencers
- * 70 g de farina
- * 200 g de sucre
- * 1 culleradeta de llevadurina (normal, no gaire plena)
- * 1 cullerada sopera de Conyac o de Whisky
- * Anous (si n'hi voleu posar).

Recepta:

1. Afegir en un bol els rovells d'ou i el sucre. Posteriorment, barrejar-ho.

2. Després incloure la farina, la llevadurina, la mantega desfeta, el conyac, i per últim, la xocolata. Aquesta, ha d'estar desfeta anteriorment, al bany maria o al micro-ones, incorporant-li una mica d'aigua o de llet, al moment de desfer-la.

3. Afegir les clares d'ou, a punt de neu, i barrejar-ho tot, remenant-ho bé.

4. Finalment, la barreja es posa al motlle i ja es pot enforar, a 180 graus, i entre uns 15 i 20 minuts de cocció.

Gràcies, Isabel.

Serà boníssim!

■ *Maria
Teresa
Llauradó
Anguera*

Avui en dia, gairebé podem menjar de tot, independentment de l'època de l'any, en la que estem, entre importacions, modificacions genètiques, viviers que recreen climatologies d'altres estacions..., no hi ha gaires productes, que trobem a faltar.

Però jo encara sóc una mica reticent a menjar el que no toca, si no n'és època. Tinc alguna amiga, que quan fa alguna recepta i li critico que no és producte de temporada... em contesta que ella no ve de pagès i que compra el que hi ha a la botiga, sense saber massa l'origen. Jo li contesto, que els sabors no són els mateixos, i em replica que si no ho has tastat mai, llavors no en pots trobar la diferència.

Un d'aquests productes que ara hi ha tot l'any és el carabassó. Potser és el que menys es nota, que no és de temporada, perquè tots sabem que el seu gust és bastant insípid i l'hem de camuflar sempre per donar-li sabor. Doncs jo, fora de quan en tenim a l'hort, no n'acostumo a comprar..., ja que al final me l'han fet avorrir amb tantes i tantes receptes... en les que sempre hi ha mil coses més, perquè si no, seria un disgust total pel paladar.

És per això que avui us faré un parell de receptes, perquè ara ja toca començar a collir-ne a l'hort.

Ara que ve el bon temps, i que ja podem gaudir d'àpats a les terrasses i a la fresca, us porto tres receptes molt fàcils de fer i que queden ben gustoses i vistoses. Una, no porta carabassó.

RECEPTES FÀCILS, PER MENJARS D'ESTIU

Musclos empedrats

Ingredients:

1,5 kg de musclos
1 fulla d'api i 2 fulles de llorer
1 ceba, 1 pebrot vermell, 1 pebrot italià i 1 tomàquet
Oli d'oliva, vinagre suau i sal
Palets de pa o torradetes

Netegem els musclos i els posem en una olla, amb el llorer i l'api. Els tapem i deixem que s'obrin, els retirem i els disposem en una safata. Preparem l'empedrat, tallant a dauets petitons totes les verdures i les amanim amb oli, vinagre i sal, i el repartim per damunt dels musclos, i llestos per a menjar. Podem acompanyar-ho amb palets de pa, torradetes...

Carabassons farcits de sobrassada i formatge Morbier

Ingredients:

2 carabassons mitjans o 4 de petits
Una sobrassada picantona de Can Company
Una cunya de formatge Morbier, o de qualsevol que us agradi i es fongui bé
Oli d'oliva, sal i orenga i orenga seca

Partim els carabassons per la meitat i traiem una miqueta de polpa, hi posem una mica de sal i oli, i els fem tapats al microones uns 5-7 minuts, depèn de la mida.

Preparem una safata pel forn, col·loquem els carabassons, per sobre, hi estenem primer una capa de sobrassada i després una de formatge. Fornegem fins que el formatge s'hagi fos. Posem-hi l'orenga per sobre, i a gaudir-ne.

Coques gratinades de patata i carabassó, o de ceba i bacon

Agafem una base d'"empanada" o de pasta de full, d'aquestes que ja venen preparades. Les partim per la meitat, i amb una forquilla li marquem tot el voltant i les pintem amb ou batut. Les posem al forn, uns 10 minuts a 180 graus, i les retirem. Llabor és el moment de tenir preparat:

Ceba tallada (que haurem cuit al microones, uns 10 minuts, amb una mica de sal i oli)

Patata i carabassó a rodelles (cuit també al microones, uns 3 minuts, amb una mica de sal i pebre)

Bacon, en tiretes o talls sencers

Llabor emplenarem les bases, una, amb ceba i bacon i el formatge per gratinar, no per fondre (així la ceba i el bacon, no queden amagats pel gust del formatge), i l'altra, amb les rodelles de patata i carabassó, el mateix formatge de gratinar per sobre, i cap al forn.

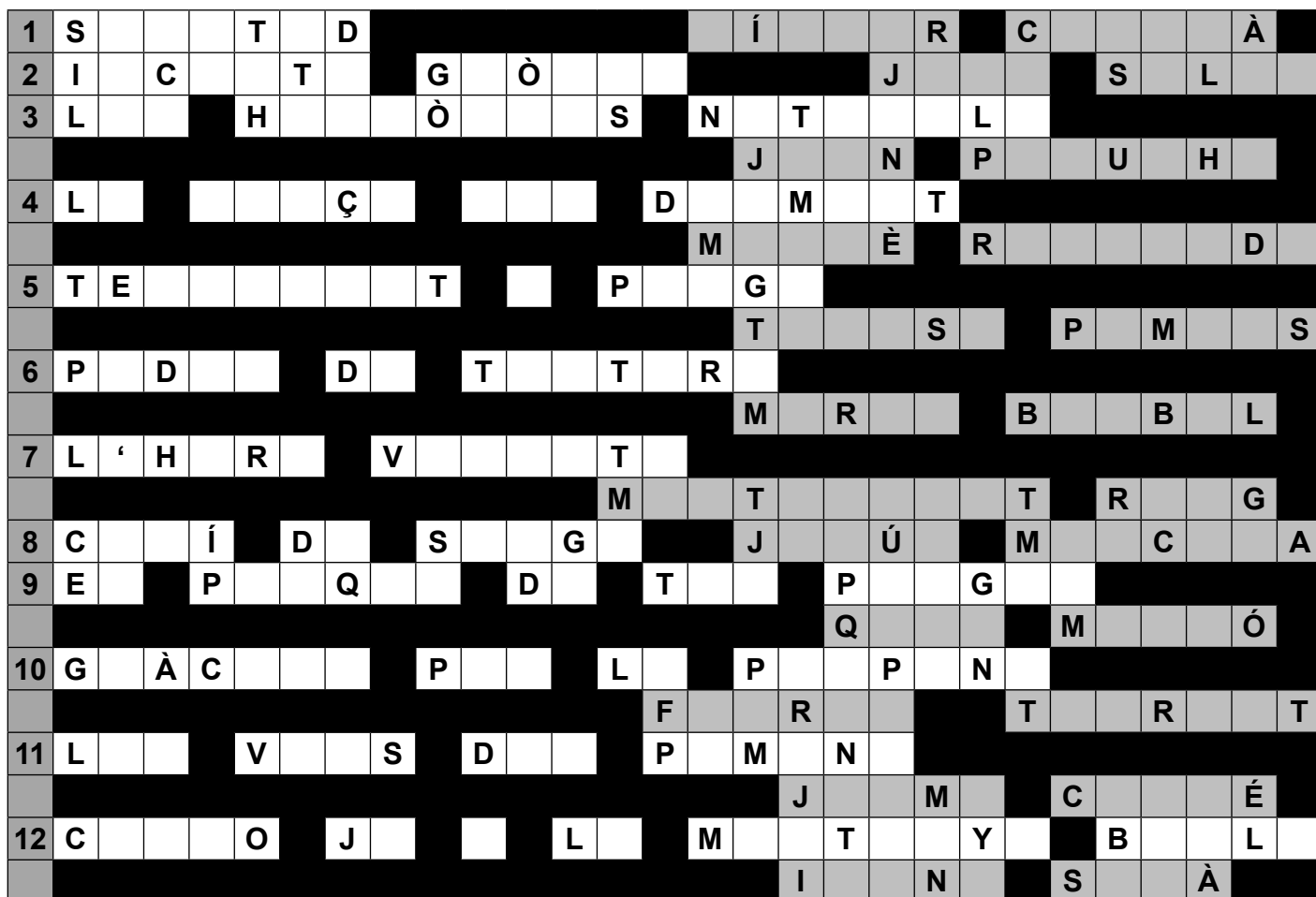
Deixem que s'acabin de coure, aproximadament uns 10-15 minuts, i a continuació hi posarem per damunt una mica d'orenga o alfàbrega, el que ens vingui més de gust.

Per qualsevol consulta podeu enviar-me un correu a llauradomariateresa@gmail.com o per missatge directe al meu compte d'Instagram @mussarafood_mtlaurado

■■■

■ F. Mariné Test

Estan posades en ordre cronològic de publicació.

1. Novel·la modernista de 1904, escrita amb pseudònim per la seva autora, que narra el trasbals interior d'una dona que viu en una muntanya solitària.
2. Publicada en ple franquisme, és considerada una de les obres més importants fetes sobre la guerra del 36. Portada al cinema el 2017 per Agustí Villaronga.
3. Històries de vampirs ambientades a la guerra carlina i que passen al poble de Pratdip.
4. Les aventures i desventures de la Colometa a la vila de Gràcia i amb una plaça famosa en el seu títol. El 1982 va ser interpretada per Sílvia Munt al cinema.
5. La seva autora repassa, des de la perspectiva comunista, les lluites i traïcions d'una generació de lluitadors anti-franquistes exiliats a Praga.
6. Ambientada al Pallars, aquesta novel·la explica la vida d'una dona al llarg de gran part del segle XX, marcada per la República, la Guerra Civil i el franquisme.
7. Novel·la feminista d'una coneguda periodista i que el 1980 va tancar la trilogia començada amb Ramona, adéu i El temps de les cireres.
8. L'escriptor narra, a través de les vivències dels seus habitants, la desaparició sota l'aigua del seu poble, Mequinensa, per la construcció d'un embassament al riu Ebre.
9. Llibre de relats curts de l'escriptor contemporani de contes més famós, conegut per la seva ironia mordaç. Va ser portat al cinema per Ventura Pons el 1995.
10. Autobiografia novel·lada d'un escriptor valencià que va guanyar el Premi Sant Jordi el 1994 i va ser convertida en pel·lícula per Francesc Bellmunt el 1997.
11. La vida d'un mestre en els primers anys del franquisme en un poble de la vall d'Àssua, al Pallars Sobirà. TV3 en va fer una minisèrie el 2009.
12. Ambientada al Pirineu, és una narració on prenen la paraula persones, animals, bolets, etc...Va rebre el premi Anagrama de novel·la 2019 i se n'ha fet una adaptació teatral.

AGRÍCOLA
I SECCIÓ DE CRÈDIT
VILAPLANA, S.C.C.L.

Els moixons del terme

Gafarró

(Serinus, serinus)

Foto: Josep M. Tuset

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**